YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2015. szeptember 17.[1]

C-659/13. és C-34/14. sz. egyesített ügyek

C & J Clark International Ltd (C-659/13)
kontra
The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs
(a First-tier Tribunal [Tax Chamber] [Egyesült Királyság] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)
és
Puma SE (C-34/14)
kontra
Hauptzollamt Nürnberg

(a Finanzgericht München [Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Dömping — Az 1472/2006/EK tanácsi rendelet érvényessége — Kínából és Vietnamból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatala"

1. A jelen ügyekben a Bíróságot annak megállapítására kérték, hogy érvénytelennek kell-e nyilvánítani a Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2006. október 5-i 1472/2006/EK tanácsi rendeletet[2] többek között azzal az indokkal, hogy az Európai Bizottság nem vizsgálta a kínai és vietnami exportáló gyártók piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási (a továbbiakban: MET) jogállás odaítélése iránti kérelmeit. A Bíróságnak azt is meg kell állapítania, hogy melyek az érvénytelenség következményei.

I – **Jogi háttér**

A – *A nemzetközi jog*

2. Az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (WTO-GATT 1994)[3] a Világkereskedelmi Szervezetet (WTO) létrehozó egyezmény 1. A. mellékletében szerepel.[4]

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — HL L 275., 1. o.; a továbbiakban: vitatott rendelet.

3 — HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 91. o.; a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás.

4 — 1994. április 15-én Marrakesh-ben aláírt és a többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak a Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal (HL L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 82. o.) jóváhagyott egyezmény.

3. A dömpingellenes megállapodás 6.10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A hatóságoknak általában a vizsgált termék valamennyi ismert exportőre és termelője esetében egyéni dömpingkülönbözetet kell megállapítaniuk. Abban az esetben, amikor az érintett exportőrök, termelők, importőrök vagy a vizsgált termékfajták száma olyan magas, hogy az egyéni dömpingkülönbözet megállapítása nem lehetséges, a hatóságok a vizsgálatot leszűkíthetik akár egy elfogadható számú érdekelt félre vagy termékre olyan módon, hogy a kiválasztás idején rendelkezésükre álló információ alapján statisztikailag érvényes mintát vesznek, a kérdéses országokból érkező export legnagyobb, még elfogadhatóan vizsgálható százalékára.”

4. E megállapodás 9.2. cikke értelmében:

„Amikor valamilyen termékre dömpingellenes vámot vetnek ki, az ilyen dömpingellenes vámot minden esetben be kell hajtani a termék importjának forrásaitól a megfelelő összegben, anélkül, hogy különbséget tennének az egyes, bizonyítottan dömpingelő és kárt okozó források között, kivéve azokat az importforrásokat, amelyektől e Megállapodás értelmében árral kapcsolatos kötelezettségvállalást fogadtak el. A hatóságoknak meg kell nevezniük a kérdéses termék szállítóját vagy szállítóit. Akkor azonban, ha egyazon ország több szállítója érintett a termék importjában, és az összes szállítót nem lehet megnevezni, a hatóságok megnevezhetik az érintett szállító országot. Akkor, ha több ország több szállítója érintett, a hatóságok vagy az összes szállítót nevezhetik meg, vagy ha ez nem lehetséges, az összes szállító országot.”

B – *Az uniós jog*

1. A Vámkódex

5. A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet[5] 236. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. A behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

A behozatali vagy kiviteli vámokat el kell engedni, amennyiben megállapításra kerül, hogy könyvelésbe vételükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

Visszafizetés vagy elengedés nem nyújtható, ha valamely, nem jogszabály szerint fizetendő összegnek a kifizetése vagy könyvelésbe vétele az érintett személy szándékos cselekedetének eredménye.

2. A behozatali vagy kiviteli vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított 3 éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el.

Ezt a határidőt meg kell hosszabbítani, ha az érintett személy igazolja, hogy előre nem látható körülmény, vagy *vis maior* miatt akadályoztatva volt a kérelem említett határidőn belüli benyújtásában.

Ha e határidőn belül a vámhatóság maga fedezi fel, hogy az (1) bekezdés első és második albekezdésében foglalt helyzet áll fenn, saját kezdeményezésére [helyesen: hivatalból] hajtja végre a visszafizetést vagy elengedést.”

5 — HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex.

2. Az alaprendelet

6. Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet[6] a dömpingellenes megállapodásban lefektetett dömpingellenes szabályok átültetésére irányul. A rendelet e célból meghatározza különösen a dömpingkülönbözet kiszámítására, a vizsgálat megindításával és lefolytatásával kapcsolatos eljárásra, az ideiglenes és végleges intézkedések bevezetésére, valamint a dömpingellenes intézkedések időtartamára és felülvizsgálatára vonatkozó szabályokat.

7. Az alaprendelet 1. cikke a következőket írja elő:

„1. Dömpingellenes vám vethető ki minden olyan dömpingelt termékre, amelynek a Közösségben történő szabad forgalomba bocsátása kárt okoz.

2. Egy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha a Közösségbe irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a szokásos kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára.

[…]”

8. E rendelet 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A. Rendes érték

1. A rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik.

Amennyiben azonban az exportőr az exportáló országban nem állít elő vagy nem ad el hasonló terméket, a rendes értéket más értékesítők vagy termelők árai alapján is meg lehet állapítani.

Azok az árak, amelyek olyan felek között állnak fenn, akik feltehetőleg üzleti kapcsolatban állnak, vagy akik egymással kompenzációs megállapodást kötöttek, nem tekinthetők a szokásos kereskedelmi forgalomban alkalmazottnak, és nem használhatók a rendes érték megállapítására, kivéve azt az esetet, ha megállapítást nyer, hogy ez a kapcsolat ezeket az árakat nem befolyásolja.

Annak meghatározása érdekében, hogy két fél társultnak tekinthető-e, figyelembe lehet venni a [2913/92] rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet[7] 143. cikkében ismertetett egymással kapcsolatban álló felek fogalmának meghatározását.

2. A rendes értéket rendszerint a hazai felhasználásra szánt hasonló termék értékesítése alapján állapítják meg, ha ezek az eladások elérik az érintett termék Közösségben eladott mennyiségének öt vagy ennél nagyobb százalékát.

Kisebb eladási mennyiséget is lehet azonban használni, amennyiben például a felszámított árak az érintett piacon reprezentatívnak minősülnek.

6 — HL L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o. A 2005. december 21-i 2117/2005/EK tanácsi rendelettel (HL L 340., 17. o.) módosított rendelet (a továbbiakban: alaprendelet).

7 — HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.

3. Ha a szokásos kereskedelmi forgalomban hasonló terméket nem értékesítenek, vagy az nem kielégítő mértékben kerül értékesítésre, vagy ha az adott piaci helyzet miatt ilyen eladások nem teszik lehetővé a megfelelő összehasonlítást, a hasonló termék rendes értékét a származási országban felmerülő előállítási költségnek és az ehhez hozzászámított értékesítési, általános és igazgatási költségeknek [helyesen: hozzászámított ésszerű eladási, általános és adminisztratív költségeknek], valamint a nyereség ésszerű összegének az alapján, vagy a szokásos kereskedelmi forgalom keretében egy megfelelő harmadik országba irányuló exportárak alapján kell kiszámítani, feltéve, hogy ezek az árak reprezentatívnak tekinthetők. Az érintett termékre vonatkozóan – az első albekezdés értelmében – sajátos piaci helyzet fennállása többek között akkor állapítható meg, ha az árak mesterségesen alacsonyak, ha jelentős volumenű barterkereskedelmet folytatnak, vagy ha nem kereskedelmi jellegű feldolgozásról szóló megállapodások vannak érvényben.

4. Hasonló terméknek az exportáló ország hazai piacán vagy egy harmadik országba irányuló exportálásával az (állandó és változó) egységnyi előállítási költség és az ahhoz hozzászámított eladási, általános és adminisztratív költségek alatti áron való értékesítése az ár miatt a rendes kereskedelmi forgalom keretén kívülinek tekinthető, és ezért a rendes érték megállapításakor figyelmen kívül hagyható, de csak akkor, ha megállapítást nyer, hogy az ilyen eladások hosszabb időn át és jelentős mennyiségben zajlanak, és olyan árakon, amelyek ésszerű időn belül nem fedeznek minden költséget.

Ha az eladáskor a költségeknél alacsonyabb árak magasabbak a súlyozott átlagköltségeknél a vizsgálati időszakban, akkor úgy minősülnek, hogy ésszerű időn belül minden költséget fedeznek.

A hosszabb időtartam rendszerint egy év, de semmilyen körülmények között sem lehet hat hónapnál kevesebb, és az egységnyi költség alatti eladások akkor minősülnek ezen időtartam alatt jelentős mennyiségűnek, ha megállapítást nyer, hogy a súlyozott eladási átlagár a súlyozott átlagos egységnyi költség alatt van, vagy hogy az egységnyi költség alatti eladások mértéke eléri vagy meghaladja a rendes érték megállapításához használt eladások 20%-át.

5. A költségek kiszámítása rendszerint a vizsgálat alatt álló fél által nyilvántartott adatok alapján történik, feltéve, hogy azok összhangban vannak az adott ország általánosan elfogadott számviteli elveivel, és bizonyítást nyer, hogy a nyilvántartott adatok megfelelő módon tükrözik az érintett termék előállításával és eladásával összefüggő költségeket. Ha a vizsgált termék gyártásával és értékesítésével kapcsolatos költségek nem tükröződnek megfelelő módon az érintett fél nyilvántartásaiban, akkor ezeket a költségeket kiigazítják vagy az ugyanabban az országban működő más gyártók vagy exportőrök költségei alapján, vagy ha ilyen információ nem áll rendelkezésre vagy nem használható, más megfelelő adatok alapján, többek között más reprezentatív piacokról származó információk alapján állapítják meg.

A helyes költségfelosztásról beterjesztett bizonyítékokat figyelembe kell venni, amennyiben bizonyítást nyer, hogy ezeket a költségfelosztásokat a múltban rendszeresen használták. Megfelelőbb módszer hiányában a forgalom szerinti költségfelosztás részesül előnyben. Ha az ezen albekezdés szerinti költségelosztásban nem szerepelnek, akkor a költségeket megfelelően ki kell igazítani azoknál az egyszeri költségtételeknél, amelyek a jövőbeni és/vagy jelenlegi gyártást segítik elő.

Ha a költségekre a költségmegtérülési időszak egy részében hatással van a jelentős kiegészítő beruházásokat igénylő új gyártóberendezések használata és az alacsony kapacitáskihasználási arány, amelyek mindegyike a vizsgálati időszak során vagy annak egy részében zajló, induló műveletek eredménye, az induló szakaszban átlagköltségnek azokat a költségeket kell tekinteni, amelyeket a fent említett költségfelosztási szabályok figyelembevételével egy ilyen szakasz végén kell alkalmazni, és azokat, az érintett időszakra, ezen a szinten be kell számítani a (4) bekezdés második albekezdésében említett súlyozott átlagköltségek összegébe. A vizsgálati időszak során alkalmazandó e költségkiigazításhoz figyelembe kell venni az ennél az időszaknál hosszabb induló szakaszra vonatkozó információkat, ha azokat az ellenőrző látogatások előtt és a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül terjesztették elő.

6. Az eladási, általános és adminisztratív költségek, valamint a nyereség összegének a szokásos kereskedelmi forgalomban a vizsgált gyártó vagy exportőr hasonló terméke előállításának, illetve értékesítésének tényleges adatain kell alapulnia. Ha ennek alapján az összeg megállapítása nem lehetséges, az összeget a következőképpen lehet meghatározni:

a) a vizsgálat alá eső többi exportőrre vagy gyártóra nézve, a hasonló terméknek a származási ország hazai piacán való előállítására és értékesítésére vonatkozóan megállapított tényleges összegek súlyozott átlaga alapján;

b) a kérdéses termelőknél vagy exportőröknél az azonos általános kategóriába tartozó termékek előállítására és értékesítésére a szokásos kereskedelmi forgalomban a származási ország hazai piacán alkalmazandó tényleges összegek alapján;

c) bármilyen más ésszerű módszer alapján, feltéve, hogy az így megállapított nyereség összege nem haladja meg más exportőrök vagy gyártók által az azonos általános kategóriába tartozó termékek eladásával a származási ország hazai piacán rendesen elért nyereséget.

7.

a) A nem piacgazdasággal rendelkező országokból [...] származó behozatal esetében a rendes értéket egy piacgazdasággal rendelkező harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba – beleértve a Közösséget is – történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve, ha ez nem lehetséges, bármilyen más ésszerű alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért a Közösségben ténylegesen fizetett vagy fizetendő árat, és azt szükség esetén megfelelően módosítani kell úgy, hogy egy ésszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon.

   […]

b) A Kínai Népköztársaságból és Vietnamból […] származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek megfelelően kell meghatározni, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a c) pontban előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) pontban megállapított szabályokat kell alkalmazni.

c) A b) pont szerinti kérelmet írásba kell foglalni, és ennek elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy a gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik, vagyis, hogy:

   – a vállalkozás döntéseit az árak, a költségek és a ráfordítások tekintetében, beleértve például a nyersanyagokat, a technológia és a munkaerő költségeit, a teljesítményt, az értékesítéseket és a beruházásokat, a keresletet és a kínálatot tükröző piaci jelzések alapján hozzák meg, e tekintetben jelentős állami beavatkozás nélkül, továbbá a főbb ráfordítások költségei alapvetően a piaci értékeket tükrözik,

   – a vállalkozás egy átlátható könyvelést vezet, amelyet a nemzetközi számviteli szabályoknak megfelelően független könyvvizsgálat alá vetnek, és amelyet minden területen alkalmaznak,

   – a vállalkozás termelési költségeit és pénzügyi helyzetét nem érintik a korábbi, nem piacgazdasági rendszerből áthozott jelentős torzulások, különösen az eszközérték-csökkenés leírása, az egyéb leírások, a barterkereskedelem és az adósságkiegyenlítés útján történő fizetés,

– az érintett vállalkozás a csődre és a tulajdonjogra vonatkozó jogszabályok hatálya alá tartozik, amelyek jogbiztonságot és stabilitást biztosítanak a vállalkozás működése számára, és

– a valutaváltásokat piaci árfolyamon végzik.

A vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést kell hozni arról, hogy a gyártó megfelel-e a fent említett kritériumoknak, miután külön konzultációkat folytattak a tanácsadó bizottsággal, és miután a Közösség érintett gazdasági ágazata számára lehetőséget biztosítottak az észrevételek megtételére. Ez a döntés az egész vizsgálat folyamán hatályban marad. […]”

9. Az alaprendelet 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. E rendelet alkalmazásában a »kár«, amennyiben másként nincs meghatározva, a közösségi gazdasági ágazatnak okozott jelentős hátrányt, a közösségi gazdasági ágazatnak jelentős hátrány okozásával való fenyegetését, illetve a közösségi gazdasági ágazat létrehozásának jelentős hátráltatását jelenti, és e cikk rendelkezéseinek megfelelően kell értelmezni.

2. A kármegállapításnak egyértelmű bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia: a) mind a dömpingelt behozatal mennyiségét és a dömpingelt importnak a Közösség piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását; és b) mind az ilyen importnak a közösségi gazdasági ágazatra gyakorolt hatását illetően.

[...]

7. A dömpingelt behozatalon kívüli azon ismert tényezőket, amelyek a dömpinggel egy időben kárt okoznak a közösségi gazdasági ágazatnak, szintén meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák a (6) bekezdés szerinti dömpingelt behozatal eredményének. Az ilyen tényezők közé tartozik a nem dömpingáron eladott importtermékek ára és mennyisége, a kereslet csökkenése vagy a fogyasztási szokások változásai, a harmadik országbeli és a közösségi gyártók korlátozó kereskedelmi gyakorlata, illetve a közöttük zajló verseny, a technológiai fejlődés, valamint a közösségi gazdasági ágazat exportteljesítménye és termelékenysége.

[…]”

10. Ugyanezen rendeletnek „Az eljárás megindítása” című 5. cikke értelmében:

„1. A (6) bekezdésben szabályozottak kivételével, az állítólagos dömping fennállásának, mértékének és hatásának megállapítására irányuló vizsgálatot bármely természetes vagy jogi személy vagy a közösségi gazdasági ágazat nevében eljáró jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet írásbeli panaszára kell megindítani.

[…]

4. Az (1) bekezdés alapján vizsgálat csak akkor indítható, ha a panasznak a hasonló termékek közösségi termelői részéről való támogatása vagy ellenzése mértékének megvizsgálása alapján megállapítást nyer, hogy a panaszt a közösségi gazdasági ágazat részéről vagy annak nevében nyújtották be. A panasz akkor tekinthető a közösségi gazdasági ágazat részéről vagy annak nevében benyújtottnak, ha azt azok a közösségi gyártók támogatják, akiknek együttes termelése a közösségi gazdasági ágazatnak a panaszt támogató vagy azt ellenző részében a hasonló termék termelésének 50%-át meghaladja. Nem lehet azonban vizsgálatot indítani, ha a panaszt kifejezetten támogató közösségi gyártók részesedése a közösségi gazdasági ágazat által termelt hasonló termék össztermeléséből kevesebb, mint 25%.

[…]”

11. E rendelet 9. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[…]

5. Megkülönböztetés nélkül és forrástól függetlenül megfelelő nagyságú dömpingellenes vámot kell kivetni minden olyan importtermékre, amelyről megállapítható, hogy dömpingelt és kárt okoz, kivéve az olyan forrásból származó behozatalt, amelyre az e rendeletben foglalt feltételek szerinti kötelezettségvállalás került elfogadásra. A vámot megállapító rendelet a vámot minden egyes szállítóra nézve, vagy ha ez kivihetetlen, illetve a 2. cikk (7) bekezdése a) pontjában meghatározott esetekben, általános szabályként, az érintett szállító országra nézve határozza meg.Ha a 2. cikk (7) bekezdésének a) pontját kell alkalmazni, egyedi vámot határoznak meg azokra az exportőrökre, amelyek megfelelően alátámasztott kérelmek alapján bizonyítani tudják, hogy:

a) teljes mértékben vagy részben külföldi tulajdonban lévő vállalkozás vagy vegyes vállalat esetén az exportőrök szabadon hazatelepíthetik a tőkét és a nyereséget;

b) az exportárakat és exportmennyiségeket, valamint az értékesítési feltételeket szabadon határozzák meg;

c) a részvények többsége magánszemélyek tulajdonában van. Azok az állami tisztviselők, akik az igazgatótanácsban foglalnak helyet, vagy kulcsfontosságú vezetői pozíciót töltenek be, kisebbségben vannak, illetve bizonyítani kell, hogy a vállalat kellőképpen független az állami befolyástól;

d) az árfolyamok átszámítása piaci árfolyamon történik; és

e) az állami beavatkozás nem olyan mértékű, amely lehetővé teszi az intézkedések kijátszását olyan esetben, amikor egyedi exportőrökre eltérő vámtételeket határoznak meg.

6. Amennyiben a Bizottság a 17. cikknek megfelelően a vizsgálatának körét korlátozza, a 17. cikknek megfelelően jelentkező, de a vizsgálati körbe nem tartozó exportőrök vagy termelők behozatalaira alkalmazandó dömpingellenes vám nem haladhatja meg a mintában szereplő felekre nézve megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát. E bekezdés alkalmazásakor a Bizottság figyelmen kívül hagy minden nulla, csekély mértékű, valamint a 18. cikk értelmében megállapított különbözetet. Egyéni vámokat kell kivetni az exportőr vagy gyártó azon importjaira, amelyek a 17. cikk alapján egyéni elbírálásban[8] részesülnek.”

12. Az alaprendelet 11. cikke (8) bekezdésének első és második albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A (2) bekezdés rendelkezéseitől eltérően, az importőr a beszedett vámok visszatérítését kérheti, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt vagy olyan szintre csökkent, amely az érvényben levő vám szintje alatt van.

A dömpingellenes vám visszatérítésének igénylésekor az importőrnek kérelmet kell benyújtania a Bizottsághoz. A kérelmet azon tagállamon keresztül kell benyújtani, amelynek a területén a termékeket szabad forgalomba bocsátották, és attól az időponttól számított hat hónapon belül, amikor az illetékes hatóságok a kivetendő végleges vámok összegét jogszerűen megállapították, vagy amikor az átmeneti vám által biztosított összeg beszedéséről végleges döntés született. A tagállamok a kérelmet haladéktalanul továbbítják a Bizottsághoz.”

8 — A továbbiakban: EE.

13. Végül az e rendeletnek a mintavételre vonatkozó 17. cikke szerint:

„1. Azokban az esetekben, amikor a panaszosok, az exportőrök vagy importőrök, a termékfajták vagy az ügyletek száma nagy, a vizsgálat a kiválasztás időpontjában rendelkezésre álló információk alapján statisztikailag érvényes minták használatával a felek, termékek vagy ügyletek ésszerű számára korlátozható, vagy arra a legnagyobb reprezentatív termelési, eladási vagy exportmennyiségre korlátozható, amely a rendelkezésre álló idő alatt megfelelően megvizsgálható.

[...]

3. A vizsgálat e cikkel összhangban történő korlátozása esetén is ki kell azonban számítani az egyéni dömpingkülönbözetet azon eredetileg ki nem választott exportőr vagy gyártó vonatkozásában, aki a szükséges információkat az e rendeletben meghatározott határidőn belül benyújtják, kivéve azt az esetet, ha az exportőrök, illetve a gyártók száma olyan nagy, hogy az egyedi vizsgálatok túlzott terhet jelentenének és akadályoznák a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését.

3. A vitatott rendelet

14. A 2005. július 7-én indított vizsgálatot követően a Bizottság 2006. március 23-án elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 553/2006/EK rendeletet.[9]

15. 2006. október 5-én az Európai Unió Tanácsa elfogadta a vitatott rendeletet. E rendelet a Kínából és Vietnamból származó bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozóan végleges dömpingellenes vámot vet ki. A Bizottság az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdésében előírt eljárást alkalmazta, és ugyanezen rendelet 17. cikke alapján a dömpingellenes vámok meghatározása érdekében a mintavételi módszert alkalmazta kínai és vietnami exportáló gyártókból álló minta összeállításával (a továbbiakban: minta).

16. A vitatott rendelet 1. cikkének (3) bekezdése értelmében a dömpingellenes vámtételt a Golden Step Industrial Co. Ltd (a továbbiakban: Golden Step) kivételével az összes Kínában bejegyzett társaság esetében 16,5%-ban, az összes Vietnamban bejegyzett társaság esetében pedig 10%-ban állapították meg. A Golden Step esetében, amely megkapta az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja szerinti MET jogállást, e vámtételt 9,7%-ban állapították meg.

17. A vitatott rendelet 3. cikke előírta, hogy e vámtételt két évig kell alkalmazni. A Tanács ezt követően az 1294/2009/EU végrehajtási rendelet[10] elfogadásával a vitatott rendelettel kivetett dömpingellenes vámok érvényességét tizenöt hónappal, azaz 2011. március végéig meghosszabbította.

II – **Az alapügyek tényállásai**

18. A Brosmann Footwear (HK) Ltd, a Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, és a Risen Footwear (HK) Co. Ltd (a továbbiakban együttesen: Brosmann és társai) fellebbezést nyújtottak be a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélettel (T-401/06, EU:T:2010:67) szemben, amelyben az Európai Unió Törvényszéke elutasította a vitatott rendelet részleges megsemmisítése iránt benyújtott keresetüket. A Zhejiang Aokang Shoes Co. Ltd (a továbbiakban: Zhejiang Aokang) pedig a Zhejiang

9 — HL L 98., 3. o.; a továbbiakban: ideiglenes rendelet.

10 — A 384/96/EK tanácsi rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti, az intézkedések lejárati felülvizsgálatot követően a Vietnamból és a Kínai Népköztársaságból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó, a Makaó Különleges Közigazgatási Területről szállított – a Makaóból való származás bejelentésére tekintet nélkül –, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára kiterjesztett – végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2009. december 22-i tanácsi rendelet (HL L 352, 1. o., a továbbiakban: meghosszabbító rendelet).

Aokang Shoes kontra Tanács ítélettel (T-407/06 és T-408/06, EU:T:2010:68) szemben nyújtott be fellebbezést a Bírósághoz, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az ugyanezen rendelet részleges megsemmisítése iránt benyújtott keresetét. A Brosmann és társai, valamint a Zhejiang Aokang lényegében azt kérték a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül ezen ítéleteket, valamint semmisítse meg a vitatott rendeletet a rájuk vonatkozó részében.

19. A Bíróság helyt adott kérelmüknek és hatályon kívül helyezte az említett ítéleteket, a vitatott rendeletet pedig megsemmisítette a Brosmann és társaira,[11] valamint a Zhejiang Aokangra[12] vonatkozó részében.

20. A Bíróság ezen ítéletekben többek között megállapította, hogy még a mintavételi módszer alkalmazása esetén is „a Bizottság azon kötelezettsége, hogy határoznia kell valamely, a MET-ben részesülni kívánó gazdasági szereplő kérelméről, kifejezetten az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdéséből következik. E rendelkezés ugyanis ugyanezen cikk (1)–(6) bekezdése értelmében a rendes érték meghatározásának kötelezettségét írja elő, amennyiben egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján megállapításra kerül, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártók számára. Az azon gazdasági körülmények elismerésére vonatkozó kötelezettség fennállását, amelyek között az egyes gyártók tevékenységüket végzik az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében, nem befolyásolja a dömpingkülönbözet kiszámításának módja”[13].

A – *A C-659/13. sz. ügy*

21. A C & J Clark International Ltd (a továbbiakban: C & J Clark) bőr lábbeliket hozott be Kínából és Vietnamból 2007. május 1-jétől 2010. augusztus 31-ig. E behozatalra vonatkozóan a vitatott rendelet szabályainak megfelelően dömpingellenes vámot kellett fizetni.

22. 2010. június 30-án a C & J Clark a Vámkódex 236. cikke alapján a fent említett behozatalokra tekintettel befizetett 42 592 829,52 font sterling (GBP) dömpingellenes vám visszafizetésére vonatkozó kérelmet nyújtott be. E kérelem jogalapját az képezte, hogy a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710) alapját képező ügyek akkoriban voltak folyamatban a Bíróság előtt, és a C & J Clark szerint, e keresetek eredményessége esetén a megfizetett dömpingellenes vámok visszafizetésének lenne helye.

23. Az ezen ügyekben hozott ítéletek kihirdetése után a C & J Clark ismét benyújtotta a megfizetett dömpingellenes vám visszafizetése iránti kérelmét, mivel úgy vélte, hogy ezen ítéletek az ő szállítóira is vonatkoznak. 2013. március 13-án a Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs elutasította e kérelmet azzal az indokkal, hogy a C & J Clark által behozott áruk közül egyik sem származott az említett ítéletekben megnevezett exportőröktől vagy gyártóktól.

24. 2013. április 11-én a C & J Clark fellebbezést terjesztett a First-tier Tribunal (Tax Chamber) [elsőfokú bíróság (adójogi tanács)] elé e határozattal szemben, mivel vitatta a szóban forgó rendelet érvényességét.

11 — Lásd: Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53).

12 — Lásd: Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

13 — Lásd: Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53, 38. pont). Lásd még: Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710, 28–30. pont).

B – *A C-34/14. sz. ügy*

25. A Puma SE (a továbbiakban: Puma) Kínából és Vietnamból származó bőr felsőrésszel rendelkező lábbeliket hozott be az Európai Unióba 2006 és 2011 között. A vitatott rendelet szabályainak megfelelően e behozatalokra tekintettel összesen 5 059 386,70 EUR összegű dömpingellenes vámot fizetett. Szállítói kínai és vietnami vállalkozások, valamint azok kapcsolt vállalkozásai voltak.

26. E szállítók közül egyeseket felvettek a mintába a vizsgálat során, és helyszíni ellenőrzést tartottak náluk. A Puma más együttműködni kívánó szállítói nem szerepeltek ebben a mintában.

27. A Puma 2011. december 21-én és 2012. január 20-án a Vámkódex 236. cikke alapján a 2006. április 7-től 2011. április 1-jéig terjedő időszakban megfizetett összesen 5 100 983,90 EUR összegű dömpingellenes vám visszafizetését kérte a Hauptzollamt Nürnbergtől (nürnbergi fővámhivatal). Ezzel egyidejűleg a Puma 2006. április 7-ére visszamenőleges hatállyal kérte a behozatali vámok visszafizetési határidejének meghosszabbítását a szóban forgó teljes időszak lefedése érdekében.

28. A Hauptzollamt Nürnberg 2012. július 5-i határozatával elutasította a Puma kérelmét azzal az indokkal, hogy a Bíróság a vitatott rendeletet csak bizonyos gyártókra vonatkozó részében semmisítette meg, amelyek közül egyik sem szállít neki.

29. A Puma e határozat ellen 2012. július 18-án kifogást nyújtott be, és egyben a visszatérítés összegét 5 059 386,70 euróra módosította. A Hauptzollamt Nürnberg 2012. november 13-i határozatával elutasította e kifogást.

30. A Puma emiatt keresetet nyújtott be a Finanzgericht Münchenhez [müncheni adóügyi bírósághoz] e határozattal szemben.

III – **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

31. A First-tier Tribunal (Tax Chamber) és a Finanzgericht München kételyeket támasztott a vitatott rendelet érvényességével kapcsolatban. Ezért úgy határoztak, hogy az eljárást felfüggesztik, és előzetes döntéshozatal céljából kérdéseket terjesztenek a Bíróság elé.

A – *A C-659/13. sz. ügy*

32. A First-tier Tribunal (Tax Chamber) előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Érvénytelen-e [a vitatott] rendelet annyiban, amennyiben sérti [az alaprendelet] 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját és 9. cikkének (5) bekezdését, ha a Bizottság nem vizsgálta [az] alaprendelet 17. cikke szerinti mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott [MET] vagy [EE] iránti kérelmeket?

2) Érvénytelen-e [a vitatott rendelet] annyiban, amennyiben sérti [az alaprendelet] 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját, ha a Bizottság nem hozott határozatot [az] alaprendelet 17. cikke szerinti mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott [MET] iránti kérelmek vizsgálatának megkezdését követő három hónapon belül?

3) Érvénytelen-e [a vitatott] rendelet annyiban, amennyiben sérti [az alaprendelet] 2. cikke (7) bekezdésének c) pontját, ha a Bizottság nem hozott határozatot [az] alaprendelet 17. cikke szerinti mintában szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók által benyújtott [MET] iránti kérelmek vizsgálatának megkezdését követő három hónapon belül?

4) Érvénytelen-e [a vitatott] rendelet annyiban, amennyiben sérti [az alaprendelet] 3. cikkét, 4. cikkének (1) bekezdését, 5. cikkének (4) bekezdését, és 17. cikkét, ha nem működött együtt elegendő számú közösségi gyártó ahhoz, hogy a Bizottság érvényesen állapíthassa meg a kárt és – ennek eredményeképpen – az okozati összefüggést?

5) Érvénytelen-e [a vitatott] rendelet annyiban, amennyiben sérti [az alaprendelet] 3. cikkének (2) bekezdését és az EK 253. cikket, ha a vizsgálati iratok bizonyítják, hogy a közösségi iparágnak okozott kár megállapítására ténylegesen hibás adatok alapján került sor, továbbá ha a [vitatott] rendelet egyáltalán nem alapozza meg e bizonyíték mellőzését?

6) Érvénytelen-e [a vitatott] rendelet annyiban, amennyiben sérti [az alaprendelet] 3. cikkének (7) bekezdését, ha az állítólagos dömpingelt behozataltól nem különítették el és különböztették meg megfelelően az egyéb olyan ismert tényezők hatásait, amelyek kárt okoznak?

7) A tagállamok bíróságai milyen mértékben hivatkozhatnak [a vitatott] rendeletnek a Bíróság által a [Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítéletben (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletben (C-247/10 P, EU:C:2012:710)] alkalmazott értelmezésére annak mérlegelése érdekében, hogy a vámok a [Vámkódex] 236. cikke értelmében nem jogszabály szerintiek voltak olyan társaságok esetében, amelyek – mint [az ezen ítéletek alapjául szolgáló ügyek] felperesei – a mintában ugyan nem szerepeltek, azonban [MET] vagy [EE] iránti kérelmet nyújtottak be, melyet nem vizsgáltak meg?”

B – *A C-34/14. sz. ügy*

33. A Finanzgericht München előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Összességében érvényes-e a [vitatott rendelet és a meghosszabbító] rendelet, amennyiben azokat nem [semmisítette meg a Bíróság Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélete (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács (C-247/10 P, EU:C:2012:710) ítélete]?

2) Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó, de az említett rendeletek összességében nem érvénytelenek:

   a) Azon [kínai és vietnami exportőrök és gyártók] közül, akiktől a felperes 2006 és 2011 között termékeket vásárolt, mely exportőrök és gyártók tekintetében érvénytelen a [vitatott] rendelet?

   b) A Vámkódex 236. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében vett előre nem látható körülménynek vagy *vis maiornak* minősül-e az említett rendeletek teljes vagy részleges megsemmisítése?”

IV – **Elemzésem**

A – *A vitatott rendeletet és a meghosszabbító rendeletet érintő jogellenességi kifogás elfogadhatóságáról*

34. A Tanács és a Bizottság azt állítja, hogy az alapeljárás felperesei megalapozottan nem hozhatnak fel jogellenességi kifogást a vitatott rendelettel szemben a kérdést előterjesztő bíróságok előtt. Először is, a Puma e rendelettel szemben megsemmisítés iránti keresetet nyújthatott volna be az uniós bírósághoz. A Bizottság ugyanis a TWD Textilwerke Deggendorf-ítélettel [14] kialakított ítélkezési gyakorlatra emlékeztet, amely szerint a jogalany kifogás útján nem kérdőjelezheti meg a nemzeti bíróság előtt egy uniós jogi aktus jogszerűségét, ha ezt az aktust közvetlen megsemmisítés iránti kereset révén megtámadhatta volna, és hagyta eltelni az e tekintetben előírt jogvesztő határidőt. [15]

35. Másodszor a Tanács és a Bizottság úgy véli, hogy az alapeljárás felpereseinek is lehetőségük volt arra, hogy keresetet nyújtsanak be az alaprendelet 11. cikkének (8) bekezdése alapján, amely szerint az importőr a beszedett vámok visszatérítését kérheti, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt, vagy olyan szintre csökkent, amely az érvényben levő vám szintje alatt van. Ily módon ezen intézmények szerint az alapeljárás felperesei a nemzeti bírósághoz benyújtott érvénytelenség megállapítása iránti kérelemmel nem kerülhetik meg az e rendelkezésben előírt kötelezettségeket és határidőket. A TWD Textilwerke Deggendorf-ítélettel [16] kialakított ítélkezési gyakorlatot ezért ki kell terjeszteni erre a helyzetre.

36. Harmadszor a Tanács és a Bizottság úgy véli, hogy az olyan importőrök, mint a C & J Clark és a Puma, nem hivatkozhatnak a MET vagy az EE iránti kérelmek vizsgálatához fűződő jog állítólagos megsértésére a vitatott rendelet és a meghosszabbító rendelet érvénytelenségének megállapítása érdekében. Ezen intézmények szerint e jog olyan alanyi jog, amely kizárólag azon exportáló gyártókat illeti meg, akik benyújtottak ilyen kérelmet.

37. Először is emlékeztetek arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogalany azon lehetősége, hogy az eljáró bíróság előtt az uniós jogi aktusokban szereplő rendelkezések érvénytelenségére hivatkozzon, azt feltételezi, hogy ez a fél nem jogosult az EUMSZ 263. cikk alapján az e rendelkezések elleni közvetlen kereset benyújtására. Ugyanebből az ítélkezési gyakorlatból azonban az is következik, hogy az ilyen közvetlen keresetnek minden kétséget kizáróan elfogadhatónak kell lennie. [17]

38. Ami közelebbről a dömpingellenes vámok kivetéséről szóló rendeleteket illeti, a Bíróság kimondta, hogy e rendeletek – noha a természetük és a hatályuk miatt normatív jellegűek – közvetlenül és személyükben érinthetik a szóban forgó termék dömpingért felelős gyártóit és exportőreit, mivel ezekben a rendeletekben felhasználják az utóbbiak kereskedelmi tevékenységéből származó adatait. Általában ez a helyzet azon gyártó és exportőr vállalkozások esetében, amelyek bizonyítani tudják, hogy a Tanács és a Bizottság aktusaiban azonosították őket, vagy hogy az előkészítő vizsgálatok érintették őket. Ugyanez a helyzet az érintett termék azon importőrei esetében, amelyek viszonteladói árait figyelembe vették az exportárak képzése során, és amelyeket ennélfogva érintenek a dömping fennállására vonatkozó megállapítások. [18] A Bíróság azt is megállapította, hogy az azon harmadik országok exportőreivel kapcsolatban álló importőrök, amelynek termékeit dömpingellenes vám sújtja,

14 — C-188/92, EU:C:1994:90.

15 — 17. és 18. pont.

16 — C-188/92, EU:C:1994:90.

17 — Valimar-ítélet (C-374/12, EU:C:2014:2231, 28. és 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Lásd még: TMK Europe-ítélet (C-143/14, EU:C:2015:236, 18. pont).

18 — Lásd: Valimar-ítélet (C-374/12, EU:C:2014:2231, 30. és 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

különösen abban az esetben jogosultak az említett vámokat kivető rendeletek megtámadására, ha az exportárat az ezen importőrök által a közösségi piacon alkalmazott viszonteladói ár alapján számították ki, és abban az esetben, ha ezen viszonteladói árak alapján magát a dömpingvámot számították ki.[19]

39. Az alapügyekben a Bizottság azt állítja, hogy mivel a Puma „Original Equipment Manufacturer”[20], a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint nem emelhet jogellenességi kifogást. A Bizottság a tárgyaláson megállapította, hogy a C & J Clarkra is ugyanez mondható el.

40. Igaz, hogy a Nashua Corporation és társai kontra Bizottság és Tanács ítéletben,[21] valamint a Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ítéletben[22] a Bíróság, anélkül hogy a felpereseket importőröknek vagy exportőröknek minősítette volna, figyelembe vette ezen OEM-nek tekintett felperesek és azon gyártók közötti kereskedelmi kapcsolatok sajátosságát, amelyekre a dömpingellenes intézkedések vonatkoztak. A Bíróság így – e kapcsolatokra tekintettel – megállapította, hogy az eljárás alá vont dömpingre vonatkozó megállapítások érintik ezen OEM-eket, ezért a gyártók dömpingmagatartására vonatkozó szóban forgó rendeletek szabályai is közvetlenül és személyükben érintik őket,[23] aminek következtében megnyílik a megsemmisítés iránti kereset előterjesztéséhez való joguk e rendeletekkel szemben.

41. Pontosabban a Bíróság megjegyezte, hogy a rendes érték meghatározása érdekében az exportáló gyártók haszonkulcsát – figyelembe véve az OEM-ek és a köztük lévő kereskedelmi kapcsolatok sajátosságait – lefelé korrigálták, ami az exportőr saját márkanév alatti termékértékesítései tekintetében meghatározott dömpingkülönbözetektől eltérő dömpingkülönbözetet vont maga után. A dömpingellenes vám meghatározása során tehát az összes dömpingkülönbözetet figyelembe vették. A Bíróság azt is megjegyezte, hogy az uniós intézmények a szóban forgó gazdasági szereplőket, köztük az OEM-eket is, azonosították.[24] Következésképpen nem kétséges, hogy ezen OEM-eket érintette a vizsgálat, és a szóban forgó rendeletekben egyéniesítésre kerültek.

42. Az előttem lévő ügyekben nem ez a helyzet.

43. A jelen esetben nem tűnik ki sem a vitatott rendeletből vagy a meghosszabbító rendeletből, sem az ügy irataiból, hogy a dömpingkülönbözetet a C & J Clark és a Puma által nyújtott információk és gazdasági adatok alapján határozták meg. A Bizottság annak alátámasztására, hogy az alapeljárás felperesei e rendeletekkel szemben megsemmisítés iránti keresetet nyújthattak volna be, az ideiglenes rendelet (119) és (120) preambulumbekezdésére, valamint a vitatott rendelet (132)–(135) preambulumbekezdésére hivatkozik.

44. Az ideiglenes rendelet (119) és (120) preambulumbekezdése csupán azt tartalmazza, hogy néhány érdekelt fél úgy vélte, hogy a rendes érték meghatározása céljából analóg országként nem a legmegfelelőbb országot – a Brazil Szövetségi Köztársaságot – választották ki, hiszen néhány kínai és vietnami exportáló gyártó nem visel egyes olyan, fogyasztókat terhelő költségelemeket – mint például a kutatásra és fejlesztésre vonatkozó költségeket –, amelyek viszont a brazil gyártókat terhelik. Ezen érdekelt felek megkérdőjelezték ezen ország kiválasztását, mivel valójában nem létezik olyan OEM, amely a dömpingellenes intézkedésekkel érintett országok és a Brazil Szövetségi Köztársaság között a

19 — Uo., (32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 — A továbbiakban: OEM. A Bíróság által alkalmazott meghatározás szerint az OEM olyan szállító, amely a saját védjegye alatt más gyártók által előállított termékeket forgalmaz (lásd: Nashua Corporation és társai kontra Bizottság ítélet, C-133/87 és C-150/87, EU:C:1990:115, 3. pont.).

21 — C-133/87 és C-150/87, EU:C:1990:115.

22 — C-156/87, EU:C:1990:116.

23 — Nashua Corporation és társai kontra Bizottság és Tanács ítélet (C-133/87 és C-150/87, EU:C:1990:115, 16–20. pont), valamint Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ítélet (C-156/87, EU:C:1990:116, 19–23. pont).

24 — Ua.

gyártási költségek szerkezete tekintetében különbséget jelentene. Az ideiglenes rendelet (120) preambulumbekezdése pedig mindössze azt fogalmazza meg, hogy e különbség nem ok a Brazil Szövetségi Köztársaság analóg országként történő kiválasztásának elutasítására, és hogy a rendes érték megállapítása során e költségelemek tekintetében kiigazítások eszközölhetők.

45. A vitatott rendelet (132)–(135) preambulumbekezdésével kapcsolatban megállapítom, hogy ezek arra irányulnak, hogy igazolják a rendes értéknek a dömpingellenes intézkedésekkel érintett országokban és az analóg országban eltérő kutatási-fejlesztési költségekre tekintettel történő kiigazítását.

46. Meg kell tehát állapítani, hogy e preambulumbekezdések olvasata alapján semmi nem utal arra, hogy a C & J Clark és a Puma olyan információkat és gazdasági adatokat nyújtott, amelyek lehetővé tették a dömpingkülönbözet kiszámítását és egyénítésüket minden más gazdasági szereplőhöz képest.

47. Ugyanakkor meg kell említeni a FESI kontra Tanács végzést,[25] amelynek alapját egy olyan megsemmisítés iránti kereset képezi, amelyet a Fédération européenne de l'industrie du sport (FESI) – amelynek a Puma is tagja – nyújtott be a meghosszabbító rendelettel szemben. A FESI úgy vélte, hogy a Nashua Corporation és társai kontra Bizottság és Tanács ítélettel (C-133/87 és C-150/87, EU:C:1990:115), valamint a Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ítélettel (C-156/87, EU:C:1990:116) kialakított ítélkezési gyakorlatra tekintettel ő és tagjai személyükben érintettek. A Törvényszék azonban kimondta, hogy a FESI-t személyében nem érintette az a tény, hogy tagjai információkat és adatokat nyújtottak a felülvizsgálati időszak alatt,[26] amelyet követően elfogadták a meghosszabbító rendeletet.

48. Pontosabban a Törvényszék az említett végzés 49. pontjában kimondta, hogy „[e rendeletből] az tűnik ki, hogy az uniós intézmények számos összetett gazdasági kérdést értékeltek annak érdekében, hogy a dömpingellenes intézkedések lejártának következményeire vonatkozó előrejelzést elkészítsék. Következésképpen az árleszorítás-különbözet kiszámításakor az importárnak a formatervezési, kutatási és fejlesztési költségek figyelembevétele érdekében történő kiigazítása csupán egy lehet több olyan tényező közül, amelyből a kárra vonatkozóan következtetést lehet levonni, és nem egyénítheti ezen információk és adatok benyújtóit úgy, mint [a Nashua Corporation és társai kontra Bizottság és Tanács ítélet (C-133/87 és C-150/87, EU:C:1990:115), valamint a Gestetner Holdings kontra Tanács és Bizottság ítélet (C-156/87, EU:C:1990:116)] alapját képező ügyek szereplőit".

49. Ezen túlmenően a Törvényszék a FESI kontra Tanács végzés (T-134/10, EU:T:2014:143) 51. pont jában kifejti, hogy „nem került megállapításra, hogy az uniós intézmények a felperes tagjai által benyújtott információk és adatok alapján számították ki a dömpingkülönbözetet. A [meghosszabbító] rendelet (122) preambulumbekezdéséből és a [vitatott] rendelet (133) és (135) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a tervezési, valamint a kutatási és fejlesztési költségek vonatkozásában tettek kiigazítást a brazil gyártók esetében a kínai és vietnami gyártókhoz viszonyítva felmerült költségek figyelembevétele érdekében. A[vitatott] rendelet (135) preambulumbekezdéséből kétségkívül kitűnik, hogy e kiigazítás figyelembe veszi az OEM-eknek történő értékesítés és a saját márkaértékesítés közötti különbségeket, ami azonban nem jelenti azt, hogy a felperes tagjai által benyújtott információkat és adatokat oly módon használták fel a rendes érték kiigazításához, hogy az egyénítette őket minden más gazdasági szereplőhöz képest".

25 — T-134/10, EU:T:2014:143.

26 — E végzés 54. pontja.

50. Tekintettel a fenti érvekre úgy vélem, hogy a C & J Clarkot és a Pumát személyükben kétségkívül nem érinti a vitatott rendelet és a meghosszabbító rendelet, és így az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti keresetet sem nyújthattak volna be e rendeletekkel szemben. Legalábbis egy ilyen kereset elfogadhatóságával kapcsolatban valós kétely merül fel. Emlékeztetek azonban arra, hogy a jogalany azon lehetősége, hogy az eljáró bíróság előtt az uniós jogi aktusokban szereplő rendelkezések érvénytelenségére hivatkozzon, azt feltételezi, hogy ez a fél minden kétséget kizáróan nem jogosult az EUMSZ 263. cikk alapján az e rendelkezések elleni közvetlen kereset benyújtására.[27]

51. Tekintettel arra, hogy nehezen állapítható meg, hogy a C & J Clark és a Puma indíthatott volna-e a vitatott rendelettel és a meghosszabbító rendelettel szemben megsemmisítés iránti keresetet, úgy vélem, hogy a hatékony bírói jogvédelem követelménye alapján elfogadhatónak kell nyilvánítani azon jogellenességi kifogást, amelyet e rendeletekkel szemben a nemzeti bírósághoz nyújtanak be.

52. Továbbá úgy vélem, hogy el kell utasítani a Tanács és a Bizottság azon érvelését, mely szerint: mivel a C & J Clarknak és Pumának lehetősége volt arra, hogy keresetet nyújtsanak be az alaprendelet 11. cikkének (8) bekezdése alapján, a nemzeti bíróság előtt benyújtott érvénytelenség megállapítása iránti kérelem révén nem kerülhetik meg az e rendelkezésben előírt kötelezettségeket és határidőket.

53. Emlékeztetek ugyanis arra, hogy az említett rendelkezés szerint az importőr a beszedett vámok visszatérítését kérheti, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt, vagy olyan szintre csökkent, amely az érvényben levő vám szintje alatt van. E kérelem olyan esetekre vonatkozik, amelyekben az érintett exportáló gyártók magatartása megváltozott, ami vagy a dömpingkülönbözetnek a módosult rendes érték miatti változását (csökkentett különbözet) vagy a dömpinggyakorlat megszűnését (megszűnt különbözet) vonja maga után. Ezekben az egyértelmű esetekben az importőrök nem vitatják a kivetett dömpingellenes vám jogszerűségét, hanem csak a helyzet olyan változására hivatkoznak, amely közvetlen hatással van az eredetileg megállapított dömpingkülönbözetre.

54. Nyilvánvaló tehát, hogy az alaprendelet 11. cikkének (8) bekezdésében rögzített kérelem különbözik a nemzeti bíróságok előtt indított azon keresettől, amelynek keretében az alapeljárás felperesei által a vitatott rendelettel szemben előterjesztett jogellenességi kifogás annak megállapítására irányul, hogy az illetékes hatóságoknak fizetett dömpingellenes vámok jogellenesek, és így a Vámkódex 236. cikke alapján a visszatérítésüket lehet kérni.

55. Végül nem osztom a Tanács és a Bizottság arra vonatkozó álláspontját, hogy az olyan importőrök, mint a C & J Clark és a Puma, nem hivatkozhatnak a MET vagy az EE iránti kérelmek vizsgálatához fűződő jog állítólagos megsértésére a vitatott rendelet és a meghosszabbító rendelet érvénytelenségének megállapítása érdekében.

56. Megjegyzem ugyanis, hogy a Bíróság több alkalommal vizsgálta valamely dömpingellenes rendelet érvényességét olyan importőr által hivatkozott jogellenességi kifogással összefüggésben, amelynek dömpingellenes vámot kellett vagy kellett volna fizetnie. Így az Ikea Wholesale-ítélet[28] alapjául szolgáló ügyben a Bíróságnak alkalma nyílt arra, hogy az egyik dömpingellenes rendelet érvényességét különösen az érintett termék „számtanilag képzett” rendes értékének kiszámításával és a globális dömpingkülönbözet megállapításához használt „zeroing” módszerrel összefüggésben vizsgálja.[29] A Valimar-ítélet[30] alapjául szolgáló ügyben az egyik dömpingellenes rendelet érvényességét a dömpingellenes intézkedések hatályvesztési felülvizsgálata keretében az exportár kiszámítására

27 — Lásd ezen indítvány 37. pontját.

28 — C-351/04, EU:C:2007:547.

29 — A 43–57. pont.

30 — C-374/12, EU:C:2014:2231.

vonatkozó módszerre való tekintettel vizsgálta.[31] A közelmúltban TMK Europe-ítélet[32] alapjául szolgáló ügyben a Bíróság azt vizsgálta, hogy a behozatalokra vonatkozó tényezőktől eltérő tényezők olyan jelentősek lehettek-e, hogy alkalmasak voltak a közösségi gazdasági ágazatot érő kár és a dömpingelt behozatalok közötti okozati összefüggés fennállásának megkérdőjelezésére, az érintett dömpingellenes rendelet érvénytelenségét eredményezve.[33]

57. Ezen ügyekben a Bíróság soha nem vitatta, hogy az importőrök hivatkozhatnak az arra vonatkozó joguk megsértésére, hogy a dömpingellenes vámok megállapítása érdekében a rendes érték vagy még inkább az exportár egy meghatározott kiszámítási módszerét alkalmazzák rájuk.

58. Ugyanis a dömpingellenes rendeletek – amint azt láttuk – az olyan importőröket, mint az említett ügyek importőrei vagy mint a C & J Clark és a Puma, nem bizonyos, csak rájuk jellemző tulajdonságok, vagy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet miatt érintik, hanem kizárólag azon objektív tulajdonságuk miatt, hogy ők az érintett termékek importőrei, azaz ugyanúgy, mint bármely más, ténylegesen vagy potenciálisan azonos helyzetben lévő gazdasági szereplőt.[34]

59. E vámokat megállapító rendelet joghatásai őket mint a dömpingellenes vámmal sújtott termékek importőreit közvetlenül érintik, mivel meg kell fizetniük az említett, gyakran jelentős összegű vámokat. Márpedig a MET odaítélése valamely exportáló gyártó számára hatással van a rendes érték meghatározására, és így végül a dömpingkülönbözetre, illetve a dömpingellenes vám kivetésére.[35] Az EE-ben részesülésnek hasonlóképpen az a következménye, hogy egyedi vámot határoznak meg azokra az exportáló gyártókra, amelyek megfelelnek az előírt feltételeknek, lehetővé téve ezáltal a többi exportáló gyártótól való megkülönböztetésüket,[36] és gyakran alacsonyabb dömpingellenes vám alkalmazását.

60. A fenti megállapítások összességére tekintettel úgy vélem, hogy a C & J Clark által a vitatott rendelettel szemben, illetve a Puma által e rendelettel és a meghosszabbító rendelettel szemben előterjesztett jogellenességi kifogás elfogadható.

B – *A vitatott rendelet érvényességéről*

61. Pontosítani kell, hogy a C-34/14. sz. ügyben a kérdést előterjesztő bíróság kérdése a vitatott rendelet és a meghosszabbító rendelet érvényességére irányul. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság leszögezi, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben megfogalmazott fejtegetései a vitatott rendelet jogszerűségét érintő kifogásokra korlátozódnak, amely rendelet alapvető jogi aktusnak minősül, míg a meghosszabbító rendelet a dömpingellenes intézkedés érvényességének meghosszabbítására szorítkozik.[37] Ugyanakkor látni fogjuk, hogy az e bíróság által a vitatott rendelettel kapcsolatban feltett kérdések vizsgálata és az abból levonásra kerülő következtetések a meghosszabbító rendeletre is vonatkoznak, mivel ez utóbbi átveszi a végleges dömpingellenes vám meghatározásakor alkalmazott módszereket.

31 — A 39–61. pont.

32 — C-143/14, EU:C:2015:236.

33 — A 31–45. pont.

34 — Valimar-ítélet (C-374/12, EU:C:2014:2231, 37. pont).

35 — Lásd az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontját és (11) bekezdését.

36 — Lásd e rendelet 9. cikkének (5) bekezdését.

37 — Lásd a meghosszabbító rendelet (519) preambulumbekezdését.

A MET és az EE iránti kérelmek vizsgálatáról

62. A jelen ügyekben előterjesztett első kérdések alapján a Bíróságnak azt kell megállapítania, hogy a vitatott rendelet érvénytelen-e az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése b) és c) pontjának, valamint 9. cikke (5) bekezdésének megsértése miatt. Ugyanis a C & J Clark és a Puma úgy véli, hogy e rendelkezések megsértése fennáll annyiban, amennyiben a Bizottság nem vizsgálta a mintában nem szereplő azon exportáló gyártók által benyújtott MET és EE iránti kérelmeket, amelyektől ők az érintett termékeket importálták.

63. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy a Bíróság a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítéletben (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletben (C-247/10 P, EU:C:2012:710) kimondta, hogy a Bizottságnak határoznia kell valamely, a MET-ben részesülni kívánó gazdasági szereplő kérelméről, még akkor is, ha e gazdasági szereplő nem szerepel a mintában. [38]

64. A Bíróság ugyanis megállapította, hogy „az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése e rendelet azon rendelkezései közé tartozik, amelyek kizárólag a rendes érték meghatározására vonatkoznak, míg ugyanezen rendeletnek a mintavételre vonatkozó 17. cikke az elsősorban a dömpingkülönbözet meghatározásához rendelkezésre álló módszerekre vonatkozó rendelkezések közé tartozik. Következésképpen eltérő tartalmú és célú rendelkezésekről van szó”. [39]

65. A Bíróság hozzátette, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja „ugyanezen cikk (1)–(6) bekezdése értelmében a rendes érték meghatározásának kötelezettségét írja elő, amennyiben egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján megállapításra kerül, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártók számára. Az azon gazdasági körülmények elismerésére vonatkozó kötelezettség fennállását, amelyek között az egyes gyártók tevékenységüket végzik az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében, nem befolyásolja a dömpingkülönbözet kiszámításának módja” [40].

66. A Bíróság, miután a fenti indokok alapján a megtámadott ítéletek hatályon kívül helyezéséről döntött, és úgy ítélte meg, hogy a per állása megengedi, megállapította, hogy a vitatott rendeletet meg kell semmisíteni a két ügy felpereseire vonatkozó részében. [41]

67. Bár a Bíróság lényegében azt állapította meg a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletének 32. pontjában (C-247/10 P, EU:C:2012:710), hogy „a Törvényszék tévesen utasította el a megtámadott ítélet 91. pontjában a felperes azon érvelését, amely szerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) és c) pontja arra kötelezi a Bizottságot, hogy megvizsgálja a mintában nem szereplő gazdasági szereplőktől származó MET/EE iránti kérelmeket”, és emiatt helyezte hatályon kívül ezen ítéletet, ezt követően azonban csak azt mondta ki, hogy a Bizottság köteles volt határozni a MET kérelem tárgyában. A Bíróság tehát nem foglalt állást azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a Bizottság köteles-e megvizsgálni az EE iránti kérelmet is.

68. Most tehát azt kell megvizsgálni, hogy a Bizottságnak van-e ilyen kötelezettsége.

69. A Bizottság – álláspontja szerint – nem köteles a mintában nem szereplő exportáló gyártóktól származó EE iránti kérelmeket megvizsgálni, amennyiben az alaprendelet 17. cikke (3) bekezdésének alkalmazása keretében arra a következtetésre jutott, hogy e dömpingkülönbözetek kiszámítása túlzott terhet jelentene, és akadályozná a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését.

38 — Lásd ezen ítéletek 36–38. pontját, illetve 29–32. pontját.

39 — Lásd az említett ítéletek 37. pontját, illetve 33. pontját.

40 — Lásd ugyanezen ítéletek 38. pontját, illetve 30. pontját.

41 — Lásd az említett ítéletek 40–43. pontját, illetve 34–37. pontját.

70. Nem osztom ezt az álláspontot.

71. Ugyanis úgy vélem, hogy a MET-re vonatkozó rendelkezésekhez hasonlóan az EE-re vonatkozó rendelkezéseknek is az alaprendelet 17. cikkének (3) bekezdésétől eltérő tartalmuk és céljuk van.

72. Az EE-ben kizárólag az olyan exportáló gyártók részesülhetnek, amelyek nem piacgazdasággal rendelkező országokban találhatók. Valamely exportáló gyártó EE-ben részesítése egyedi vám megállapítását teszi lehetővé, amely az esetek többségében kisebb a piacgazdasággal nem rendelkező országban székhellyel rendelkező exportáló gyártókra kivetett egységes vámtételnél. Az ilyen elbánásban való részesüléshez az exportáló gyártóknak számos olyan információt kell nyújtaniuk a Bizottságnak, amelyek igazolják, hogy tevékenységüket az államtól függetlenül végzik, azaz az exportjukat mind jogilag, mind ténylegesen szabadon határozzák meg. Így különösen bizonyítaniuk kell, hogy szabadon hazatelepíthetik a tőkét és a nyereséget abban az esetben, ha a vállalkozás teljes mértékben vagy részben külföldi tulajdonban van, hogy az exportárakat és exportmennyiségeket, valamint az értékesítési feltételeket szabadon határozzák meg, továbbá azt, hogy a részvények többsége magánszemélyek tulajdonában van.[42]

73. Az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése határozza meg tehát azokat kritériumokat, amelyeknek az EE elnyeréséhez meg kell felelni. Amennyiben e kritériumok teljesülnek, az EE-ben részesülés arra szolgál, hogy meghatározza a rendes érték kiszámításának módját.[43] Csak azután kerül meghatározásra a dömpingkülönbözet, miután a rendes érték meghatározásához alkalmazták e számítási módot, illetve az EE-ben részesülő exportáló gyártók által benyújtott információk alapján meghatározták az exportárat. E szakaszban ezen exportáló gyártók az alaprendelet 17. cikkének (3) bekezdése értelmében egyéni különbözet kiszámítását kérhetik. A Bizottság vagy helyt ad a kérelemnek, vagy ha úgy ítéli meg, hogy az exportáló gyártók száma olyan nagy, hogy az egyedi vizsgálatok túlzott terhet jelentenének és akadályoznák a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését, elutasítja az említett kérelmet és országos dömpingkülönbözetet állapít meg.

74. Egyértelmű tehát, hogy az EE iránti kérelmet, a MET iránti kérelemhez hasonlóan, meg kell különböztetni az egyéni dömpingkülönözet számítása iránti kérelemtől. Véleményem szerint ebből kifolyólag a Bizottság az alaprendelet 17. cikke (3) bekezdésének alkalmazását nem terjeszthette volna ki az EE iránti kérelmekre, és köteles lett volna megvizsgálni az ilyen kérelmeket.

75. Mindezekre a megfontolásokra tekintettel úgy vélem, hogy meg kell állapítani, hogy a vitatott rendelet érvénytelen annyiban, amennyiben a Bizottság – figyelmen kívül hagyva az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában és 9. cikkének (5) bekezdésében említett követelményeket – nem vizsgálta a mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók MET és EE iránti kérelmeit. Mivel a meghosszabbító rendelet a vitatott rendelettel megállapított dömpingellenes vámokat fenntartja,[44] azt is érvénytelenné kell nyilvánítani.

A MET és EE iránti kérelmek megvizsgálására nyitva álló három hónapos határidő túllépéséből levonandó következtetésekről

76. A C-659/13. sz. ügyben előterjesztett második és harmadik kérdés, illetve a C-34/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdés alapján a Bíróságnak azt kell megállapítania, hogy a vitatott rendelet érvénytelen-e annyiban, amennyiben a Bizottság a három hónapos határidőn belül nem hozott határozatot a mintában szereplő és nem szereplő exportáló gyártók által benyújtott MET iránti kérelmekről.

42 — Lásd az alaprendelet 9. cikke (5) bekezdésének a)–c) pontját.

43 — Lásd: Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (T-401/06, EU:T:2010:67, 78. pont), amelyben a Törvényszék helyesen tette meg ezt a megállapítást, azonban nem vonta le a helyes következtetéseket.

44 — Lásd a meghosszabbító rendelet (519) preambulumbekezdését és 1. cikkének (3) bekezdését.

77. Az alapeljárás felperesei szerint a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítéletből (C-249/10 P, EU:C:2012:53) az következik, hogy automatikusan a vitatott rendelet érvénytelenségét vonja maga után, ha a Bizottság nem tartja be az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában azon kérdés eldöntésére előírt három hónapos határidőt, hogy valamely exportáló gyártó teljesíti-e a MET odaítéléséhez szükséges feltételeket. A Tanács és a Bizottság viszont elsősorban azt az álláspontot képviseli, hogy a Ningbo Yonghong Fasteners kontra Tanács ítéletből (C-601/12 P, EU:C:2014:115) az tűnik ki, hogy e határidő betartásának elmulasztása csak akkor vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha az alapeljárás felperesei bizonyítják, hogy e túllépés hiányában a Tanács eltérő, a felperesek érdekei szempontjából kedvezőbb rendeletet fogadhatott volna el.

78. Megjegyzem, hogy a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítéletből[45] kitűnik, hogy a harmadik jogalapjuk keretében a fellebbezők azt állították, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők saját MET iránti kérelmeiket illetően nem hivatkozhatnak az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjára azon okból, hogy a három hónapos időszak „azon esetekre vonatkozik, amelyekben a Bizottságnak meg kell vizsgálnia” a MET és EE iránti kérelmeket.[46] A Bíróság e jogalapot vizsgálva pusztán azt állapította meg, hogy e rendelkezés értelmében a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül döntést kell hozni arról, hogy a gyártó megfelel-e a MET-ben való részesülés ugyanezen (7) bekezdés c) pontjának első albekezdésében említett kritériumainak.[47] Egyébiránt ezen ügyben a Törvényszék ítéletét nem csak e jogalap alapján helyezték hatályon kívül, hanem a fellebbezők által előterjesztett első két jogalap alapján is.[48]

79. Ezért úgy tűnik, hogy Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet[49] olvasatakor nehezen lehet azt a következtetést levonni, hogy a Bíróság azt állapította meg, hogy automatikusan a vitatott rendelet érvénytelenségét vonja maga után, ha a Bizottság nem tartja be az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjában rögzített három hónapos határidőt. Egyébként a Ningbo Yonghong Fasteners kontra Tanács ítélet[50] 35. pontjában a Bíróság kifejtette, hogy a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítéletben (C-249/10 P, EU:C:2012:53) a Bíróság semmiféle támpontot nem adott e határidő be nem tartásának következményeit illetően.

80. Ami a Ningbo Yonghong Fasteners kontra Tanács ítéletet (C-601/12 P, EU:C:2014:115) illeti, a Tanács és a Bizottság állításával szemben úgy gondolom, hogy ezen ítéletben nincs egyértelműen kimondva, hogy e határidő betartásának elmulasztása csak akkor vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha a felperesek bizonyítják, hogy e túllépés hiányában a Tanács eltérő, a felperesek érdekei szempontjából kedvezőbb rendeletet fogadhatott volna el. Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a fellebbezés alapján eljáró Bíróságnak két olyan jogalapot kellett vizsgálnia, amelyek az alaprendeletnek a MET iránti kérelem benyújtására nyitva álló határidőről szóló 2. cikke (7) bekezdése c) pontja második albekezdésének Törvényszék általi értelmezésére vonatkoznak. A Bíróság az első jogalapot elfogadhatatlannak nyilvánította.[51] A Bíróság a második jogalapot illetően pusztán azt állapította meg, hogy a felperes a megtámadott ítéletet tévesen értelmezte,[52] és hogy „[i]lyen körülmények között anélkül, hogy dönteni kellene arról, hogy [az e rendelkezésben] rögzített határidő a felperes védelemhez való jogának érvényesülését szolgáló eljárási biztosítékot jelent-e, meg kell állapítani, hogy [e jogalap] nélkülözi a ténybeli alapot, és ezért megalapozatlannak kell nyilvánítani”[53].

45 — C-249/10 P, EU:C:2012:53.
46 — A 25. pont.
47 — A 39. pont.
48 — A 40. pont.
49 — C-249/10 P, EU:C:2012:53.
50 — C-601/12 P, EU:C:2014:115.
51 — A 29–33. pont.
52 — A 39. és 40. pont.
53 — A 41. pont.

81. Igaz, hogy az említett ítélet 42. pontjában a Bíróság megállapította, hogy „[a] felperes által [az említett] jogalapban felhozott érvek mindenféleképpen hatástalanok [voltak], mivel a felperes nem terjesztett elő olyan érveket, amelyek alkalmasak annak alátámasztására, hogy nem zárható ki, hogy a [MET-ről] szóló határozat vagy a vitatott rendelet a felperes érdekei szempontjából kedvezőbb lett volna, ha a szóban forgó határidőt betartották volna, annál is inkább, mivel a felperes a Bíróság előtt nem vitatta a [MET-ről] szóló határozat érdemére vonatkozó következtetéseket”. E többletinformáció alapján feltételezhető, hogy a Bíróság valójában csatlakozik a Törvényszéknek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második albekezdésében meghatározott három hónapos határidő betartásának elmulasztásából levonandó következtetésekre vonatkozó ítélkezési gyakorlatához.[54] Azonban ezen ítélkezési gyakorlatból semmilyen egyértelmű következtetést nem tudok levonni, és a jelen ügyekben a Bíróságnak alkalma nyílik arra, hogy pontosítsa álláspontját.

82. Véleményem szerint az említett ítélkezési gyakorlatot kell megerősíteni. Ugyanis, amint azt a Törvényszék is megállapítja, az alaprendelet – az ugyanezen rendeletben rögzített más eljárási határidőkkel ellentétben – a MET-jogállás megadására nyitva álló három hónapos határidő Bizottság általi túllépésének következményeire nézve semmiféle utalást nem tartalmaz.[55] Hasonlóképpen az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának beiktatásához vezető előkészítő anyagok sem nyújtanak több magyarázatot, mivel csupán azt tartalmazzák, hogy a MET iránti kérelem megvizsgálását a vizsgálat elején kell elvégezni azért, hogy a többi határidő betartható legyen.[56]

83. A Bíróságnak a Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítéletben[57] arról kellett döntenie, hogy az alaprendelet 20. cikkének (5) bekezdésében foglalt tíz napos határidő betartásának elmulasztása vezethet-e a dömpingellenes vámot előíró vitatott rendelet megsemmisítéséhez. E rendelkezés szerint a Bizottságnak minimum 10 napos határidőt kell biztosítania az érintett vállalkozások számára ahhoz, hogy benyújtsák észrevételeiket azon lényeges tények és szempontok végső nyilvánosságra hozatalára vonatkozóan, amelyeken a végleges intézkedések bevezetésére irányuló javaslatok alapulnak. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének c) pontjához hasonlóan ez utóbbi rendelkezés sem tartalmaz semmiféle utalást e határidő elmulasztásának következményeire nézve.

84. Így a Bíróság – megerősítve a Törvényszék álláspontját – megállapította, hogy „[az említett] határidő betartásának elmulasztása csak abban az esetben vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez, ha e szabálytalanság hiányában a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárulhatott volna, és az így ténylegesen érintette a fellebbező védelemhez való jogát”[58]. E tekintetben emlékeztetett arra, hogy „a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a fellebbezőtől nem lehet megkívánni annak bizonyítását, hogy a bizottsági határozatnak eltérő lett volna a tartalma, csupán azt, hogy ez az eset nem teljességgel kizárt, mivel hogy az említett szabálytalanság hiányában a fellebbező jobban tudta volna biztosítani a védekezését”[59].

54 — Példaként lásd: Shanghai Excell M & E Enterprise és Shanghai Adeptech Precision kontra Tanács ítélet (T-299/05, EU:T:2009:72); Since Hardware (Guangzhou) kontra Tanács ítélet (T-156/11, EU:T:2012:431), valamint Gold East Paper és Gold Huasheng Paper kontra Tanács ítélet (T-443/11, EU:T:2014:774).

55 — Shanghai Excell M & E Enterprise és Shanghai Adeptech Precision kontra Tanács ítélet (T-299/05, EU:T:2009:72, 116, 118. és 119. pont).

56 — Lásd a dömpingellenes eljárásokban a piacgazdasággal nem rendelkező régi országokkal szembeni bánásmódról szóló, a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek címzett [COM(97) 677 végleges] bizottsági közleményt, valamint a 384/96 rendelet módosításáról szóló [COM(97) 677 végleges] tanácsi rendeletjavaslatot. Hasonlóképpen az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló 1225/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2012. december 12-i 1168/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 344., 1. o.) elfogadásához vezető előkészítő anyagok sem szolgálnak pontosítással az ilyen, nyolc hónapra növelt határidő céljával kapcsolatban.

57 — C-141/08 P, EU:C:2009:598.

58 — A 81. és 107. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

59 — A 94.. pont.

85. Egyébiránt ugyanebben az ítéletben a Bíróságnak alkalma nyílt arra, hogy állást foglaljon egy olyan határozatról, amelyet a Bizottság a három hónapos határidő lejártát követően hozott, és amely az első határozat helyébe lépett. A Bíróság kimondta, hogy „a jogszerűség és a gondos ügyintézés elvének fényében ugyanis [az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának] nem tulajdonítható olyan értelmezés, amely arra kötelezné a Bizottságot, hogy olyan végleges intézkedéseket javasoljon a Tanácsnak, amelyek az érintett vállalkozás hátrányára örökké fenntartanának egy, az említett anyagi jogi feltételek kezdeti értékelése során elkövetett hibát”[60]. Ebből a Bíróság arra következtetett, hogy „abban az esetben, ha a Bizottság a vizsgálat folyamán tudomást szerezne arról, hogy kezdeti értékelésével ellentétben a vállalkozás megfelel az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első albekezdésében foglalt kritériumnak, az ő feladata, hogy ebből, az alaprendeletben foglalt eljárási garanciák betartásának biztosítása mellett, levonja a megfelelő következtetéseket”[61].

86. Véleményem szerint a Törvényszék helyesen vonta le azt a következtést, hogy meg kell állapítani, hogy „bár igaz, hogy főszabály szerint a MET-re vonatkozó valamennyi döntést az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második albekezdése értelmében a vizsgálat megindításától számított három hónapon belül kell meghozni, és az alkalmazott megoldásnak e vizsgálat során végig hatályban kell maradnia, továbbra is fennáll, hogy az uniós jog jelenlegi állása szerint az e rendelkezésre az uniós bíróság által alkalmazott értelmezés alapján [...], egyrészt a döntésnek az e határidőn kívüli meghozatala önmagában nem vonja maga után a dömpingellenes vámot megállapító rendelet megsemmisítését, és másrészt az ilyen döntés az eljárás során módosítható abban az esetben, ha tévesnek bizonyul”[62].

87. Mindezen megfontolások alapján az a véleményem, hogy a Bíróságnak meg kellene erősítenie a Törvényszék azon ítélkezési gyakorlatát, amely szerint nem állapítható meg, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második albekezdésében említett határidő minden túllépése automatikusan a végleges dömpingellenes vámokat bevezető tanácsi rendelet megsemmisítéséhez vezet. Ugyanis a határidő túllépése csak akkor vonhatja maga után az ilyen megsemmisítést, ha a felperes bizonyítja, hogy e túllépés hiányában a Tanács eltérő, a felperes érdekei szempontjából az érintett rendelettől kedvezőbb rendeletet fogadhatott volna el.[63]

88. Meg kell állapítani, hogy az alapeljárás felperesei egyetlen olyan körülményre sem hivatkoznak, amely bizonyíthatná, hogy a határidő Bizottság általi betartása a vitatott rendelettől eltérő, a felperes érdekei szempontjából kedvezőbb rendelet elfogadásához vezetett volna.

89. Ennélfogva véleményem szerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második albekezdésében említett határidő túllépése nem idézett elő olyan körülményeket, amelyek hatással lennének e rendelet érvényességére.

A dömpingkülönbözet meghatározásáról

90. A C-34/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdés alapján a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy a vitatott rendelet érvénytelen-e az alaprendelet 9. cikke (6) bekezdésének megsértése miatt annyiban, amennyiben a Golden Step különbözetét – az egyetlen vállalkozás, amelynek odaítélték a MET-et – nem vették figyelembe a mintára nézve megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagának kiszámításánál, és így semmilyen hatást nem gyakorolt az ezen mintában nem szereplő kínai exportáló gyártók tekintetében alkalmazott dömpingkülönbözet súlyozott átlagára.

60 — A 111. pont.

61 — A 112. pont.

62 — Since Hardware (Guangzhou) kontra Tanács ítélet (T-156/11, EU:T:2012:431, 167. pont).

63 — Uo. (160. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

91. Úgy értettem, hogy a kérdést előterjesztő bíróság szerint a Bizottságnak ki kellett számítania az egyéni dömpingkülönbözeteket a mintában szereplő exportáló gyártók tekintetében, majd ezt követően a dömpingkülönbözet súlyozott átlagát, beépítve a Golden Step egyéni dömpingkülönbözetét.

92. E tekintetben úgy gondolom, hogy a kérdést előterjesztő bíróság tévesen értelmezi az alaprendelet rendelkezéseit. Ugyanis az alaprendelet 2. cikkének (11) bekezdése értelmében a dömpingkülönbözet meglétét a vizsgálati időszak alatt rendszerint a rendes érték súlyozott átlagának a Közösségbe irányuló összes exportügylet árainak súlyozott átlagával való összehasonlítása, vagy az egyes rendes értékeknek a Közösségbe exportált termékek egyes exportáraival való, ügyletenkénti összehasonlítása alapján kell meghatározni. Ez a bekezdés nem zárja ki a mintavételt. E rendelkezés alapján a Bizottság jogosan számolt ki egy súlyozott dömpingkülönbözetet a mintában szereplő exportáló gyártókra, mivel az ideiglenes rendelet elfogadásakor ezen exportáló gyártók közül egyik sem kapta meg a MET-et vagy az EE-t.[64]

93. Továbbá a vizsgálat során együttműködő, de a mintában nem szereplő exportáló gyártók tekintetében a dömpingkülönbözet meghatározásához alkalmazott módszert illetően meg kell jegyezni, hogy a Bizottság az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdését alkalmazta. Az ideiglenes rendelet (135) preambulumbekezdéséből következik, hogy az egyénileg nem vizsgált exportáló gyártók tekintetében a dömpingkülönbözet megállapítására a mintában szereplő társaságok dömpingkülönbözeteinek súlyozott átlaga alapján került sor. Mivel egyetlen súlyozott dömpingkülönbözetet számoltak ki a kínai exportáló gyártók mintájára, és egy másikat a vietnami exportáló gyártók mintájára, ugyanezen dömpingkülönbözetek vonatkoztak Kína és Vietnam minden más exportáló gyártójára is.[65]

94. Az ideiglenes rendelet és a vitatott rendelet elfogadása között a Bizottság megadta a MET-et a mintában szereplő Golden Stepnek, mivel megállapította, hogy az e társaság által benyújtott információk fényében felül kell vizsgálni az eredeti határozatot, és e jogállást meg kell adni.[66] Így tehát egyéni dömpingkülönbözetet számítottak ki az említett társaság tekintetében.[67] Azonban az alkalmazott módszer nem változott, azaz a Bizottság az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdését alkalmazta,[68] és e rendeletben semmi nem utal arra, hogy a Golden Step dömpingkülönbözetét e számítási módszer szerint figyelmen kívül hagyták. E tekintetben a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletből[69] kitűnik, hogy a Törvényszék megállapította, hogy a Golden Step dömpingkülönbözetét figyelembe vették a mintára nézve megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagának kiszámítása céljából.[70] A Bíróság azonban hatályon kívül helyezte ezen ítéletet azzal az indokkal, hogy a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdését.[71] A felperes azonban nem kérdőjelezte meg annak megállapítását, hogy a Golden Step dömpingkülönbözetét figyelembe vették a dömpingkülönbözet súlyozott átlagának kiszámítása céljából.

95. Következésképpen mindezekre a megfontolásokra tekintettel úgy vélem, hogy a Vietnamból és Kínából származó bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik exportjával kapcsolatos dömpingkülönbözet helyesen került megállapításra. Egyébként e megállapítás vonatkozik a meghosszabbító rendeletre is, mivel ez utóbbiból kitűnik, hogy ugyanazt a számítási módszert alkalmazták.[72]

64 — Lásd az ideiglenes rendelet rendelet (134) preambulumbekezdését.

65 — Lásd az ideiglenes rendelet rendelet (143) preambulumbekezdését.

66 — Lásd a vitatott rendelet (70)–(72) preambulumbekezdését.

67 — Lásd e rendelet (146) preambulumbekezdését.

68 — Uo.

69 — T-407/06 és T-408/06, EU:T:2010:68.

70 — A 103. pont.

71 — Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710, 34. pont).

72 — Lásd e rendelet (126), (127) és (130) preambulumbekezdését.

A kár és az okozati összefüggés meghatározásáról

96. A C-659/13. sz. ügyben előterjesztett negyedik és hatodik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azt kéri a Bíróságtól, hogy határozzon arról, hogy érvénytelenné kell-e nyilvánítani a vitatott rendeletet annyiban, amennyiben sérti az alaprendelet 3–5. és 17. cikkét, azon okból, hogy nem működött együtt elegendő számú közösségi gyártó, illetve hogy a vizsgálati iratok bizonyítják, hogy a közösségi iparágnak okozott kár megállapítására ténylegesen hibás adatok alapján került sor, továbbá hogy az állítólagos dömpingelt behozataltól nem különítették el és különböztették meg megfelelően az egyéb olyan ismert tényezők hatásait, amelyek kárt okoznak.

97. Először is a negyedik kérdés keretében a C & J Clark azt állítja, hogy az uniós intézmények nem tudták megfelelően értékelni a közösségi iparágnak okozott kárt, mivel csak hat közösségi gyártó szerepelt a mintában és támogatta a panaszt, ami – messze az alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdésében előírt 25%-tól – csak a közösségi termelés 4,2%-át jelenti.

98. Nem osztom a C & J Clark álláspontját.

99. Emlékeztetek arra, hogy e rendeletet 5. cikkének (1) és (4) bekezdése szerint az állítólagos dömping fennállásának, mértékének és hatásának megállapítására irányuló vizsgálatot a közösségi gazdasági ágazat részéről vagy annak nevében benyújtott panaszra kell megindítani. Ez a helyzet áll fenn, ha a panaszt azok a közösségi gyártók támogatják, akiknek együttes termelése a közösségi gazdasági ágazatnak a panaszt támogató vagy azt ellenző részében a hasonló termék termelésének 50%-át meghaladja. Nem lehet azonban vizsgálatot indítani, ha a panaszt kifejezetten támogató közösségi gyártók részesedése a közösségi gazdasági ágazat által termelt hasonló termék össztermeléséből kevesebb mint 25%.

100. Figyelembe véve a közösségi gyártók rendkívül magas számát, a Bizottság először úgy döntött, hogy összegyűjti az e gyártókkal kapcsolatos információkat az eljárásban való részvétel jogára vonatkozó kérdőív segítségével. E kérdőív alapján a közösségi gyártóknak többek között ismertetniük kellett a dömpingellenes vizsgálat esetleges megindításával kapcsolatos álláspontjukat: támogatják-e a panaszt, ellenzik-e azt, vagy nem foglalnak állást ez ügyben.[73] Amint azt a Törvényszék a Brosmann Footwear (HK) kontra Tanács ítéletében[74] megállapította, ezen információkérés jogalapja az alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdése. Ezenfelül e kérdőív mellékleteként csatolták az alaprendelet 4. és 5. cikkét is. A Törvényszékhez hasonlóan úgy gondolom, hogy ez azt bizonyítja, hogy a közösségi gyártók ebből kifolyólag tudatában voltak annak, hogy az említett kérdőív többek között annak megállapítására irányul, hogy támogatják-e vagy sem a panaszt, és hogy ennek megfelelően számos olyan bizonyítékot kell nyújtaniuk a dömping, a kár, és a kettő közötti okozati összefüggés fennállását illetően,[75] amelyet az alaprendelet 5. cikkének (2) bekezdése szerint a panasznak tartalmaznia kell.

101. Egyszerű az ebből levonható következtetés. Az eljárásban való részvétel jogára vonatkozó kérdőívre adott válasz elegendő volt annak igazolására, hogy 814, a közösségi termelés 40%-át képviselő közösségi gyártó támogatta a panaszt e rendelet 5. cikkének (4) bekezdése alapján.[76] Csupán ezek után, e gyártók által benyújtott bizonyítékok alapján választotta ki a Bizottság a mintavételhez azokat, akik az alaprendelet 17. cikkének megfelelően a legjobban képviselhették a közösségi iparágat.[77]

73 — Lásd a C & J Clark észrevételeinek 43. pontját és 2. sz. mellékletét. Lásd még: Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-401/06 P, EU:C:2010:67, 109. és 110. pont). Emlékeztetek arra, hogy a Bíróság azon indokkal helyezte hatályon kívül ezen ítéletet, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg a MET iránti kérelmet. A Törvényszék e pontokban tett megállapításait tehát nem kérdőjelezték meg.

74 — T-401/06, EU:T:2010:67.

75 — A 111. pont.

76 — Lásd a vitatott rendelet 155. és 158. preambulumbekezdését.

77 — Lásd a vitatott rendelet 65. és 57. preambulumbekezdését. Lásd még a C & J Clark észrevételeinek 44. pontját.

102. Továbbá a C-659/13. sz. ügyben előterjesztett ötödik kérdésből kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróságban kétely merült fel a tekintetben, hogy a vitatott rendelet érvénytelen-e az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének és az EUMSZ 296. cikknek megsértése miatt annyiban, amennyiben a vizsgálati iratok bizonyítják, hogy a közösségi iparágnak okozott kár megállapítására ténylegesen hibás adatok alapján került sor.

103. A C & J Clark e tekintetben kifejti, hogy a Bizottság olyan tájékoztatókat kapott, amelyek megkérdőjelezik a dömpingellenes vizsgálat keretében az egyes közösségi gyártók által nyújtott információkat. Ugyanakkor az uniós intézmények a kárra vonatkozó következtetéseiket nem vizsgálták felül e tájékoztatók alapján, amelynek okát a vitatott rendelet nem említi. Ily módon megsértették az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdését, amelynek értelmében a kármegállapításnak egyértelmű bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia.

104. Meg kell említeni, hogy az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdése szerint a dömpingelt behozatalnak az érintett közösségi gazdasági ágazatra gyakorolt hatására vonatkozó vizsgálatnak ki kell terjednie mindazon gazdasági tényezők és mutatók értékelésére, amelyek a gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják. Megállapítom azonban, hogy a C & J Clark által említett és az észrevételeihez mellékletként csatolt tájékoztatók valójában csak sajtóban megjelent állítások a közösségi cipőgyártók által elkövetett állítólagos csalásokra és hibákra vonatkozóan.[78] Ezért az uniós intézmények a dömpingellenes vizsgálat keretében joggal utasíthatták el ezeket a nem releváns és bizonyító erővel nem rendelkező tájékoztatókat annak érdekében, hogy az érintett gazdasági szereplők által nyújtott számos egyéb releváns és összetett bizonyítékra összpontosíthassanak.

105. A C-659/13. sz. ügyben előterjesztett hatodik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ a Bíróságtól, hogy érvénytelen-e a vitatott rendelet annyiban, amennyiben sérti az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdését, ha az állítólagos dömpingelt behozataltól nem különítették el és különböztették meg megfelelően az egyéb olyan ismert tényezők hatásait, amelyek kárt okoznak, és ezáltal a közösségi gazdasági ágazatot érő kár és e behozatalok közötti okozati összefüggés nem helyesen került megállapításra.

106. A C & J Clark szerint az uniós intézmények többek között nem vizsgálták kellőképpen a közösségi iparág versenyképességének hiányát, a harmadik államokból származó behozatalok és a Kínából származó behozatalokra kivetett mennyiségi korlátozások feloldásának hatását.

107. Emlékeztetek arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi gazdasági ágazatot ért kár fennállásának megállapítása összetett gazdasági helyzetek értékelését feltételezi, és így az ilyen értékelés bírósági felülvizsgálatának az eljárási szabályok betartásának, a vitatott módszer végrehajtásához kiválasztott tények tényszerű pontosságának, e tények értékelése során a nyilvánvaló értékelési hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia. Ez a helyzet különösen a dömpingellenes vizsgálatban azon tényezők meghatározását illetően, amelyek a közösségi gazdasági ágazatnak kárt okoznak.[79]

108. A kár meghatározása során az uniós intézmények kötelesek megvizsgálni, hogy az a kár, amelyet meg akarnak állapítani, ténylegesen a dömpingelt behozatalból ered-e, valamint figyelmen kívül kell hagyniuk minden egyéb tényezőből eredő, és különösen a közösségi gyártók saját magatartása által okozott kárt.[80]

78 — Lásd még: Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-401/06 P, EU:C:2010:67, 167. pont).

79 — TMK Europe-ítélet (C-143/14, EU:C:2015:236, 34. pontja).

80 — Uo. (35. pont).

109. E tekintetben a közösségi intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy ezen egyéb tényezők hatásai nem törhették-e meg a szóban forgó behozatal és a közösségi gazdasági ágazatnak okozott kár közötti okozati összefüggést. Szintén meg kell vizsgálniuk azt, hogy az említett egyéb tényezőknek tulajdonítható kár nem jöhet-e szóba az értékcsökkenési időszak meghatározásánál az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése értelmében, és hogy, következtetésképpen, a kivetett dömpingellenes vám nem haladja-e meg a dömpingelt behozatallal okozott kár megszüntetéséhez szükséges mértéket. Ha azonban a közösségi intézmények megállapítják, hogy – az ilyen tényezők ellenére – a dömpingelt behozatallal okozott kár az alaprendelet 3. cikkének (1) bekezdése alapján jelentős, megállapítható az okozati összefüggés a támogatott behozatal és a közösségi gazdasági ágazatnak okozott kár között. [81]

110. A kár meghatározásakor figyelembe veendő egyéb tényezők relevanciájának vizsgálata összetett gazdasági értékelés körébe tartozik, amely során – ne feledjük – az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. A jelen esetben a vitatott rendeletből egyértelműen kitűnik, hogy az uniós intézmények megvizsgálták, hogy a közösségi gyártókat érő kár nem ered-e a dömpingelt behozatalokon kívül más egyéb tényezőkből, többek között a közösségi iparág versenyképességének hiányából, a harmadik államokból származó behozatalok vagy a Kínából származó behozatalokra kivetett mennyiségi korlátozások feloldásának hatásából. [82]

111. Ebből kifolyólag mindezekre a megfontolásokra tekintettel úgy vélem, hogy az uniós intézmények nem követtek el hibát a közösségi gazdasági ágazatot ért kár, illetve e kár és a dömpingellenes intézkedésekkel érintett behozatalok közötti okozati összefüggés meghatározásakor.

A WTO Vitarendezési Testülete keretében működő vizsgálócsoport jelentéseinek és a WTO szabályainak hatása a vitatott rendelet jogszerűségére

112. A C-34/14. sz. ügyben előterjesztett első kérdés keretében a kérdést előterjesztő bíróságban kétely merült fel a vitatott rendelet érvényességét illetően, mivel az az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdésén alapul. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis úgy véli, hogy e rendelkezés összeegyeztethetetlen a dömpingellenes megállapodás 6.10. és 9.2. cikkével. Ezenkívül a vitatott rendelet is érvénytelen, mivel a Golden Step dömpingkülönbözetét nem a dömpingellenes megállapodás 2.2.2. cikke iii) pontjának megfelelően számították ki a WTO Vitarendezési Testülete (a továbbiakban: Vitarendezési Testület) „EU – Lábbelik” vitában eljáró vizsgálóbizottságának jelentése szerint. [83]

113. Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a WTO-t létrehozó egyezmény és ennek az 1., 2. és 3. mellékletében található megállapodások (a továbbiakban: WTO-megállapodások), jellegükre és szerkezetükre tekintettel, főszabály szerint nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek tekintetében a Bíróság felülvizsgálhatja az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét. [84] Csak abban az esetben hárul az uniós bíróságra adott esetben valamely uniós jogi aktus, illetve a végrehajtása céljából hozott aktusok jogszerűségének az említett megállapodásokra tekintettel történő felülvizsgálata, amikor az Unió az e megállapodásokban vállalt meghatározott kötelezettséget kíván végrehajtani, vagy amikor az uniós jogi aktus kifejezetten e megállapodások meghatározott rendelkezéseire utal. [85]

81 — Uo. (36. és 37. pont).

82 — Lásd e rendelet (222)–(238) preambulumbekezdését és az ideiglenes rendelet (210)–(231) preambulumbekezdését. E tekintetben a Törvényszéknek a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet alapjául szolgáló ügyben (T-401/06, EU:T:2010:67) alkalma nyílt arra, hogy e pontokat részletesen megvizsgálja, és elutasította azt a jogalapot, amely szerint a közösségi gazdasági ágazatot érő kár és a dömpingelt behozatalok közötti okozati összefüggés nem volt kellőképpen bizonyított (190–200. pont). Emlékeztetek arra, hogy bár a Bíróság ezen ítéletet hatályon kívül helyezte, a Törvényszék megállapításait nem kérdőjelezte meg a fellebbezés keretében.

83 — Lásd a WTO vizsgálóbizottságának az „Európai Unió – Kínából származó bizonyos lábbelikre kivetett dömpingellenes vám” című jelentését (WTO WT/DS405/R dokumentuma).

84 — Lásd: Bizottság kontra Rusal Armena ítélet (C-21/14 P, EU:C:2015:494, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

85 — Uo. (40. és 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

114. A kérdést előterjesztő bíróság szerint az alaprendelet (3) preambulumbekezdéséből és az azt követő preambulumbekezdésekből az következik, hogy az alaprendelet az 1994-ben lezárult multilaterális kereskedelmi tárgyalásokra és a GATT VI. cikkének végrehajtásáról szóló új megállapodásokra – közöttük a dömpingellenes megállapodásra – tekintettel módosításra került. Ezért „az új megállapodások nyelvezetét [helyesen: az új megállapodásokban foglaltakat] [az Unió] jogalkotásába *a lehető legteljesebb mértékben* be kellett építeni” [86]. Az uniós jogalkotó az alaprendeletet tehát nemzetközi kötelezettségei végrehajtása érdekében fogadta el, és a Bíróságnak a vitatott rendelet jogszerűségét e kötelezettségekre tekintettel kell felülvizsgálnia.

115. A Bíróságnak nemrégiben alkalma volt arra, hogy e tekintetben állást foglaljon. Ugyanis a Bizottság kontra Rusal Armena ítéletében [87] a Bíróság kimondta, hogy „bizonyos esetekben elismerte, hogy a WTO dömpingellenes rendszere tekinthető az azon általános elv alóli kivételnek, amelynek értelmében az uniós bíróság az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét nem vizsgálhatja felül a WTO-megállapodások szabályaival való megfelelésükre tekintettel” [88]. Azonban „ahhoz, hogy egy ilyen kivétel különleges esetben megengedhető legyen, az szükséges továbbá, hogy jogilag megkövetelt módon megállapítást nyerjen, hogy a jogalkotó a WTO-megállapodások keretében vállalt meghatározott kötelezettség végrehajtására irányuló szándékát juttatta kifejezésre” [89]. „E célból nem elegendő, […] hogy ha valamely uniós jogi aktus preambulumából csak általánosságban derül ki, hogy a kérdéses jogi aktus elfogadására az Uniót terhelő nemzetközi kötelezettségekre figyelemmel kerül sor. Annak is megállapíthatónak kell lennie a vitatott uniós jogi aktus különös rendelkezéséből, hogy az a WTO-megállapodásokból eredő meghatározott kötelezettség uniós jogban történő végrehajtására irányul”. [90]

116. Az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése különleges rendszert vezetett be a nem piacgazdasággal rendelkező államok esetében, azaz az érintett exportáló gyártók egyéni elbírálását. Az ilyen elbírálásban való részesítés a rendes érték kiszámításakor különös módszer alkalmazását vonja maga után.

117. A Bíróságnak az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdésével [91] kapcsolatos megállapítása a 9. cikkének (5) bekezdésére is vonatkozik. Ugyanis a fent említett bizottsági közleményből [92]kitűnik, hogy az EE-nek a MET-hez hasonlóan az a célja, hogy figyelembe vegyék a WTO-tagsággal rendelkező, nem piacgazdaságú országban létrejövő olyan vállalatokat, amelyek tevékenységüket az államtól függetlenül végzik, az exportjukat mind jogilag, mind ténylegesen szabadon határozzák meg. Tehát az alaprendelet 9. cikkének (5) bekezdése is az uniós jogalkotó arra irányuló szándékát fejezi ki, hogy e területen az uniós jogrendnek megfelelő megközelítést alkalmazzon.

118. Az említett megállapítást nem teszi kétségessé az sem, hogy az alaprendelet (5) preambulumbekezdése azt mondja ki, hogy a dömpingellenes megállapodás szabályait az uniós jogba „a lehető legteljesebb mértékben” be kell építeni. Ugyanis ezt a kifejezést úgy kell érteni, hogy még ha az uniós jogalkotó figyelembe kívánta is venni a dömpingellenes megállapodás szabályait az alaprendelet elfogadása során, ugyanakkor nem fejezte ki arra vonatkozó szándékát, hogy e szabályok mindegyikét átvezesse az említett rendeletbe. [93]

86 — Lásd az alaprendelet (5) preambulumbekezdését. A dőltbetűs kiemelés tőlem.

87 — C-21/14. P, EU:C:2015:494.

88 — A 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

89 — A 45. pont.

90 — A 46. pont.

91 — A 48–50. pont.

92 — Lásd az 56. lábjegyzetet.

93 — Lásd: Bizottság kontra Rusal Armena ítélet (C-21/14 P, EU:C:2015:494, 52. pont).

119. A Vitarendezési Testület vizsgálócsoportja által készített jelentésnek a vitatott rendelet érvényességére gyakorolt hatását illetően emlékeztetni kell arra, hogy az 1515/2001/EK rendelet [94] 1. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Tanács a Vitarendezési Testület által elfogadott jelentést követően adott esetben hatályon kívül helyezheti vagy módosíthatja a vitatott intézkedést, illetőleg elfogadhat az adott körülmények között megfelelőnek ítélt bármely egyéb egyedi intézkedést. Meg kell állapítani, hogy egyetlen egyedi intézkedést sem fogadtak el a Golden Stepre kivetett dömpingkülönbözet hatályon kívül helyezése vagy módosítása érdekében. Mivel az Uniónak nem állt szándékában, hogy a dömpingellenes megállapodásban vállalt különleges kötelezettséget teljesítsen, és – amint azt láttuk – az alaprendelet nem utalt kifejezetten e megállapodás meghatározott rendelkezéseire, a vitatott rendelet jogszerűségét nem lehet az említett megállapodásra tekintettel felülvizsgálni, ahogyan azt később a Vitarendezési Testület ajánlásai értelmezték. [95]

120. Következésképpen a Bíróság nem vizsgálhatja a vitatott rendelet érvényességét a dömpingellenes megállapodásra tekintettel, és a Bíróságot nem kötheti a Vitarendezési Testület vizsgálócsoportjának jelentése.

C – A Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítéletből, valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletből és a vitatott rendelet érvénytelenségéből levonandó következtetésekről

121. A C-659/13. sz. ügyben előterjesztett hetedik kérdés és a C-34/14. sz. ügyben előterjesztett második kérdés a) pontja alapján a Bíróságnak egyrészt a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítéletnek (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítéletnek (C-247/10 P, EU:C:2012:710) a többi exportáló gyártóra és importőrre gyakorolt hatásait, másrészt a vitatott rendelet érvénytelenségének hatásait kell vizsgálnia.

1. A Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet, valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet hatásáról

122. Hetedik kérdésével a First-tier Tribunal (Tax Chamber) lényegében arra vár választ a Bíróságtól, hogy a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács (C-249/10 P, EU:C:2012:53) ítélet, valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710) alapját képező ügyekben a vitatott rendelet megsemmisítése azzal a következménnyel jár-e, hogy az e rendelet alapján megfizetett dömpingellenes vámok a Vámkódex 236. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében nem jogszabály szerintiek voltak.

123. Voltaképpen e kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy az ilyen megsemmisítésnek *erga omnes* hatálya van-e.

124. Emlékeztetek arra, hogy a Bíróság ezen ítéleteiben megsemmisítette a vitatott rendeletet az ezen ügyek „felpereseire vonatkozó részében”.

94 — A WTO Vitarendezési Testülete által dömping- és szubvencióellenes ügyekkel kapcsolatban elfogadott jelentést követően a Közösség által hozható intézkedésekről szóló, 2001. július 23-i 1515/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 201., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 38. kötet, 50. o.).

95 — Lásd ebben az értelemben: Ikea Wholesale-ítélet (C-351/04, EU:C:2007:547, 29–35. pont).

125. Ezenkívül a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy mivel a hatáskörtúllépés ügyében eljáró uniós bíróság nem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen, az általa kimondott megsemmisítés nem lehet tágabb, mint amelyet a felperes kért. [96] A Bíróság e tekintetben leszögezte, hogy ha a határozat egyik címzettje úgy dönt, hogy megsemmisítés iránti keresetet nyújt be, az uniós bíróság csak a határozat e címzettet érintő elemeit vizsgálja, míg az eljárást nem indító címzetteket érintő egyéb elemek nem képezik azon jogvita tárgyát, amelynek eldöntésére az uniós bíróságot felkérik. [97]

126. A Bíróság továbbá megállapította, hogy bár egy uniós bíróság megsemmisítő ítéletének *erga omnes* hatálya a rendelkező résznek és a rendelkező rész alátámasztásához szükséges indokolásnak is sajátja, ez nem jelenti azt, hogy ez az uniós bíró elé nem utalt, de feltételezhetően ugyanolyan hibában szenvedő aktus megsemmisítését eredményezné. [98]

127. Következésképpen a Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710) alapját képező ügyekben a vitatott rendelet Bíróság általi megsemmisítése azon részében, amely a fellebbezőkre nézve dömpingellenes vámot állapít meg, nem érinti e rendelet egyéb elemeinek érvényességét, és különösen nem a más exportáló gyártók – elsősorban a C & J Clark és a Puma szállítói – által készített egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára alkalmazandó dömpingellenes vám érvényességét, mivel ezen elemek nem képezik azon jogviták tárgyát, amelyeknek eldöntésére az uniós bíróságot felkérték. [99]

128. Ily módon a vitatott rendelet ezen ítéletekkel történt megsemmisítése nem járt azzal a következménnyel, hogy az e rendelet alapján megfizetett dömpingellenes vámok a Vámkódex 236. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében jogszerűen nem vethetők ki azon importőrökre, amelyek szállítói az említett ítéletekben szereplőktől eltérő exportáló gyártók.

2. A vitatott rendelet érvénytelenségéből levonandó következtetésekről

129. A Finanzgericht München a C-34/14. sz. ügyben előterjesztett második kérdésének a) pontjával arra vár választ, hogy a vitatott rendelet Bíróság általi érvénytelenné nyilvánításának melyek a következményei.

130. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint „a nemzeti hatóságokra hárul az a feladat, hogy nemzeti jogrendjükben levonják a következtetéseket az érvénytelenné nyilvánításból, amelynek folyományaként a szóban forgó rendelet alapján megfizetett dömpingellenes vámok a [Vámkódex] 236. cikkének (1) bekezdése értelmében jogszerűen nem lennének kivethetők, és főszabály szerint azokat a vámhatóságoknak a szóban forgó rendelkezés alapján vissza kellene téríteniük, feltéve hogy a vámvisszatérítéshez szükséges valamennyi feltétel – köztük az említett cikk (2) bekezdésében foglalt feltétel – fennáll” [100].

131. Következésképpen különösen a Pumát illetően meg kell jegyezni, hogy valamely dömpingellenes rendelet érvénytelenségének Bíróság általi kimondását követően a gazdasági szereplő főszabály szerint nem igényelheti az általa az említett rendelet alapján megfizetett azon dömpingellenes vámok visszatérítését, amelyek esetében a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdésében foglalt hároméves határidő eltelt. E rendelkezés ugyanis a nem jogszabály szerinti vámok visszatérítésére hároméves határidőt szab.

96 — Lásd: Nachi Europe-ítélet, (C-239/99, EU:C:2001:101, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

97 — Uo., (25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

98 — Uo., (26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

99 — Lásd ebben az értelemben: Nachi Europe-ítélet (C-239/99, EU:C:2001:101, 27. pont).

100 — Lásd: Trubowest Handel és Makarov kontra Tanács és Bizottság ítélet (C-419/08 P, EU:C:2010:147, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Lásd továbbá: CIVAD-ítélet (C-533/10, EU:C:2012:347, 20. pont).

132. Ezért a C-34/14. sz. ügyben előterjesztett második kérdés a) pontjára azt a választ kell adni, hogy a Pumához hasonló olyan importőrnek, aki a nemzeti bírósághoz keresetet nyújtott be az olyan határozatok ellen, amelyek alapján – a Bíróság által érvénytelennek nyilvánított vitatott rendelet alkalmazásában – tőle dömpingellenes vámokat szedtek be, főszabály szerint jogában áll, hogy a nemzeti bíróság előtt ezen érvénytelenségre hivatkozzon a szóban forgó vámoknak a Vámkódex 236. cikkének (1) bekezdése szerinti visszatérítése érdekében. A nemzeti bíróság feladata annak megállapítása, hogy a vámvisszatérítéshez szükséges valamennyi feltétel – köztük az említett cikk (2) bekezdésében foglalt feltétel – fennáll-e.

D – *Az előre nem látható körülménynek vagy a vis maiornak a Vámkódex 236. cikke értelemben vett fogalmáról*

133. A C-34/14. sz. ügyben előterjesztett második kérdésének b) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kéri a Bíróságtól, hogy határozzon arról, hogy a Vámkódex 236. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a vitatott rendelet érvénytelenítése olyan „előre nem látható körülménynek" minősül, amely az érintett személyt akadályozta abban, hogy kérelmét az előírt hároméves határidőn belül benyújtsa, és amely így lehetővé teszi e határidő meghosszabbítását.

134. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a CIVAD-ítéletében [101] kimondta, hogy „valamely rendelet jogellenessége nem minősül az e rendelkezés értelmében vett *vis maior* olyan esetének, amely lehetővé teszi azon hároméves határidő meghosszabbítását, amelyen belül az importőr kérheti az e rendelet alapján megfizetett behozatali vámok visszatérítését" [102].

135. Véleményem szerint ezen ítélkezési gyakorlatot alkalmazni kell a C-34/14. sz. ügy tárgyát képező helyzetre. Emlékeztetek ugyanis arra, hogy „az előre nem látható körülmények fogalma egyfelől az érdekelt számára idegen, szokatlan körülményekre vonatkozó objektív elemet foglal magában, másfelől pedig ahhoz kötődő szubjektív elemet, hogy az érdekelt köteles védekezni a rendkívüli esemény következményei ellen, megtéve ennek során – anélkül hogy túlzott áldozatot hozna – a megfelelő intézkedéseket" [103]. Voltaképpen az előre nem látható körülmény fogalma egybevág a *vis maior* fogalmával. [104]

136. Következésképpen a C-34/14. sz. ügyben is alkalmazni kell a Bíróság által a CIVAD-ítéletben [105] kifejtett érvelést. Mivel a megfizetett behozatali vagy kiviteli vámok visszatérítése a behozatal és kivitel általános rendszere alóli kivételnek minősül, az ezt előíró rendelkezéseket és a Vámkódex 236. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében vett *vis maior* fogalmát szigorúan kell értelmezni. [106]

137. A Bíróság ezután megállapította, hogy nem tekinthető rendkívüli körülménynek a dömpingellenes rendelet jogellenessége, ami objektív elemnek minősül. [107] Ami a szubjektív elemet illeti, a Puma a vitatott rendelet szerinti dömpingellenes vámok első megfizetésétől kezdve benyújthatott volna visszatérítés iránti kérelmet, nevezetesen az említett rendelet érvényességének vitatása céljából, jogellenességi kifogásra hivatkozva a nemzeti bíróság előtt, amely előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésével a Bírósághoz fordulhat, illetve kell fordulnia. [108]

101 — C-533/10, EU:C:2012:347.

102 — A 35. pont.

103 — Lásd: Bell & Ross kontra OHMI ítélet (C-426/10 P, EU:C:2011:612, 48. pont).

104 — Lásd: Faktor B. i W. Gęsina kontra Bizottság végzés (C-138/14 P, EU:C:2014:2256, 20. pont). A Bíróság ítélkezési gyakorlatában soha nem tett valós különbséget a két fogalom között, sőt még annak vizsgálatát is elutasította, hogy egyáltalán létezik-e ilyen különbség (lásd: Bayer kontra Bizottság ítélet, C-195/91 P, EU:C:1994:412, 33. pont).

105 — C-533/10, EU:C:2012:347.

106 — A 24. és 25. pont.

107 — A 30. pont.

108 — A 31–33. pont.

138. Ennek megfelelően azon a véleményen vagyok, hogy mivel a Pumának volt lehetősége arra, hogy a Vámkódex 236. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében meghatározott hároméves határidőn belül vitassa az említett rendelet érvényességét a vitatott rendelet értelmében vett vámvisszatérítés iránti kérelem benyújtásával, az említett rendelet érvénytelenségének Bíróság általi tényleges megállapítása nem minősül olyan előre nem látható körülménynek, amely megakadályozta volna őt a kérelem e határidőn belüli benyújtásában.[109]

139. A fenti érvek alapján úgy vélem, hogy a Vámkódex 236. cikke (2) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely dömpingellenes vámot megállapító rendelet érvénytelenítése nem minősül az e rendelkezés értelmében vett olyan előre nem látható körülménynek, amely lehetővé teszi azon hároméves határidő meghosszabbítását, amelyen belül az importőr kérheti az e rendelet alapján megfizetett behozatali vámok visszatérítését.

V – **Végkövetkeztetések**

140. A fenti megfontolások alapján azt javasolom a Bíróságnak, hogy a First-tier Tribunal (Tax Chamber) számára a következő választ adja:

1) Érvénytelen a Kínai Népköztársaságból és Vietnamból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2006. október 5-i 1472/2006/EK tanácsi rendelet és a 384/96/EK tanácsi rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti, az intézkedések lejárati felülvizsgálatot követően a Vietnamból és a Kínai Népköztársaságból származó, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára vonatkozó, a Makaó Különleges Közigazgatási Területről szállított – a Makaóból való származás bejelentésére tekintet nélkül –, egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára kiterjesztett – végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2009. december 22-i 1294/2009/EU tanácsi végrehajtási rendelet annyiban, amennyiben az Európai Bizottság – figyelmen kívül hagyva az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. március 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában és 9. cikkének (5) bekezdésében említett követelményeket – nem vizsgálta a mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás és egyéni elbírálás iránti kérelmeit.

2) A Brosmann Footwear (HK) és társai kontra Tanács ítélet (C-249/10 P, EU:C:2012:53), valamint a Zhejiang Aokang Shoes kontra Tanács ítélet (C-247/10 P, EU:C:2012:710), alapját képező ügyekben az 1472/2006/EK tanácsi rendelet Bíróság általi megsemmisítése azon részében, amely az ezen ügyek alapeljárásainak felpereseire dömpingellenes vámot állapít meg, nem érinti az e rendelet egyéb elemeinek érvényességét, és különösen nem érinti a más exportáló gyártók által készített egyes bőr felsőrésszel rendelkező lábbelik behozatalára alkalmazandó dömpingellenes vám érvényességét, mivel ezen elemek nem képezik azon jogviták tárgyát, amelyeknek eldöntésére az uniós bíróságot felkérték.

141. Azt javasolom a Bíróságnak, hogy a Finanzgericht München számára a következő választ adja:

1) Érvénytelen az 1472/2006 rendelet és az 1294/2009 végrehajtási rendelet annyiban, amennyiben az Európai Bizottság – figyelmen kívül hagyva a 384/96 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontjában és 9. cikkének (5) bekezdésében említett követelményeket – nem vizsgálta a mintában nem szereplő kínai és vietnami exportáló gyártók piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás és egyéni elbírálás iránti kérelmeit.

109 — A 34. pont.

2) A Puma SE-hez hasonló olyan importőröknek, akik a nemzeti bírósághoz keresetet nyújtottak be az olyan határozatok ellen, amelyek alapján – a Bíróság által érvénytelennek nyilvánított 2398/97 rendelet alkalmazásában – tőle dömpingellenes vámokat szedtek be, főszabály szerint jogában áll, hogy a nemzeti bíróság előtt ezen érvénytelenségre hivatkozzon a szóban forgó vámoknak a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EK rendelet 236. cikkének (1) bekezdése szerinti visszatérítése érdekében. A nemzeti bíróság feladata annak megállapítása, hogy a vámvisszatérítéshez szükséges valamennyi feltétel – köztük az említett cikk (2) bekezdésében foglalt feltétel – fennáll-e.

3) A 2913/92 rendelet 236. cikke (2) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely dömpingellenes vámot előíró rendelet érvénytelenítése nem minősül az e rendelkezés értelmében vett olyan előre nem látható körülménynek, amely lehetővé teszi azon hároméves határidő meghosszabbítását, amelyen belül az importőr kérheti az e rendelet alapján megfizetett behozatali vámok visszatérítését.